

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΙΠΠΟΤΗΣ

Ο Άνικτος
Ζιφομάχος

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ

ΟΙ ΔΥΟ καθαλλάρηδες, ο μικρός Ντυβερνουά με την άφοβη καρδιά και ο «παλληκαράς» βαρελοειδής υπηρέτης του ό Τριμπουσόν, καλπάζουν σαν σίφουνες διασχίζοντας τους δρόμους του Παρισιού, καθώς τους κυνηγούν οι έξαγριωμένοι σωματοφύλακες του Ρισελιέ. (*) Οί σφαίρες σφυρίζουν πάνω απ' τα κεφάλια τους και τό ποδοβολητό των άλόγων όλοένα και ακούγεται πλησιέστερα.

—Χρι... χρι... στούλη μου!, παρακαλάει ό Τριμπουσόν. Κάνε τό θαύμα νά γλυτώσουμε, γιατί θά με σακατέψουνε

(*) Διάβασε τό προηγούμενο τεύχος: «Μέ τό σπαθί στό χέρι»

στό ξύλο άν πέσω στά χέρια τους. Αύτοί οί μαντράχαλοι δέν άστειεύονται...

—Μη φοβάσαι, Τριμπουσόν!, του φωνάζει τό παιδί. Θά τους ξεφύγουμε!

—Εί... Εί... πα... πα... έγώ ότι φοβάμαι; λέει κλαψιάρικα ό ύπηρέτης. Έγώ γιά σένα μονάχα φοβάμαι. Χριστούλη μου! Τί είναι αύτά που μάς ρίχνουνε; Κανόνια έχουνε άπάνω στ' αλογά τους; Πολύ μοδόροι άνθρωποι αύτοί οί σωματοφύλακες. "Ωχ! Θά με φάνε ύπουλα! Πάω χαμένος άδικα!

—Πάψε νά λές κουταμάρες, Τριμπουσόν!, του φωνάζει ό Άνρύ. Καί φρόντισε νά μη μένης πίσω. Έλα κοντά μου!

Ο μικρός ίππότης ξέρει καλά όλους αύτους τους δρόμους

καί ἔχει ἀπὸ τώρα στὸ νοῦ του τὸ μέρος ἀπ' ὅπου θὰ μπορέσουν νὰ ξεφύγουν. Πρὸς τὰ ἐκεῖ λοιπὸν κατευθύνεται, διασχίζοντας σὰν ἀστραπὴ στενοσόκακα καὶ μεγάλες λεωφόρους. Μπροστὰ αὐτός, πίσω ὁ Τριμπουσὸν καὶ πολὺ πιὸ πίσω οἱ καθαλλάρηδες ποὺ τοὺς κυνηγᾶνε...

Μερικὰ παράθυρα ἀνοίγουν διαστικὰ καὶ ἀγουροξυπνημένα πρόσωπα μὲ τρομαγμένα μάτια προσπαθοῦν νὰ μαντέψουν τί συμβαίνει αὐτὸ τὸ ξημέρωμα καὶ τί σημαίνουν οἱ πυροβολισμοί. Καθὼς ἀναγνώριζον ὅμως ἀπ' τὶς στολὲς τοὺς σωματοφύλακες τοῦ καρδινάλιου, κλείνουν διαστικὰ καὶ σταυροκοποῦνται πίσω ἀπ' τὶς γρίλλιες.

— Ἰησοῦ Χριστέ, Μαρία Παρθένα, παρακαλοῦν. Προστατέψτε αὐτοὺς ποὺ κυνηγοῦν οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ρισελιέ.

Ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουὰ στρίβει τώρα σ' ἓναν στενὸ ἀνηφορικὸ δρόμο, περνάει μέσα σ' ἓναν ἄλλον, ποὺ ἔρχεται κάθετα πρὸς αὐτόν, καὶ ὑποχρεώνοντας τὸ ἄλογό του νὰ γυρίσῃ μπᾶίνει σ' ἓναν κατήφορο ποὺ φέρνει σὲ μιὰ μεγάλῃ τάφρο.

— Ποῦ πάμε; ρωτᾷ κλαψιάρικα ὁ Τριμπουσὸν. Ξαναγυρίζουμε πίσω; Θὰ πέσουμε ἀπάνω τους.

— Μὴ μιλάς!, διατάζει νευρικὰ τὸ παιδί καὶ κρατᾷ τὰ γκέμια. Ἔλα καὶ στάσου ἐδῶ.

Στέκουν μὲ κομμένη ἀνάσα καὶ περιμένουν πίσω ἀπὸ ἓναν μισοερεπιτωμένο μύλο.

Ἀπὸ ἐδῶ μποροῦν νὰ παρακολουθοῦν χωρὶς νὰ φαίνωνται. Σὲ λίγο βλέπουν στὸν ἀνηφορικὸ δρόμο τοὺς σωματοφύλακες. Εἶναι τέσσερις καὶ κρατοῦν γυμνὰ τὰ σπαθιά τους. Σταματοῦν γιὰ λίγο. Κυττάζουν γύρω τους. Δὲ βλέπουν κανένα καί, νομίζοντας πῶς ἐκεῖνοι ποὺ κυνηγοῦν ἔχουν συνεχίσει τὸ δρόμο πίσω ἀπὸ τὴν πλαγιὰ τοῦ ἀντικρυνοῦ λόφου, πατοῦν μὲ τοὺς περηνιστήρες τὰ πλευρὰ τῶν ἀλογων τους καὶ καλπάζουν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Ἐχουν χάσει τὰ ἴχνη τους.

— Ἐπὶ τέλους! Τούς... κα τατροπώσαμε!, λέει ὁ Τριμπουσὸν ποὺ ἔχει ξαναβρῆ πάλι τὴ φωνή του. Ἦταν καιρός!

Τὸ παιδί τὸν κυττάζει καὶ χαμογελάει.

— Ἐντάξει, Τριμπουσόν! Τούς ξεφύγαμε!, λέει.

Ὁ Τριμπουσὸν παίρνει τὸ γνωστὸ ἥρωϊκὸ ὕφος του καὶ στρίβει τὸ μoustaki του, ποὺ μοιάζει μέ... μαδημένη ὁδοντόβουρτσά.

— Ἄν τοὺς βαστάει ἄς δοκιμάσουν πάλι!, λέει. Ἐπρεπε νὰ ξέρουν ὅτι ὁ Τριμπουσὸν δὲν τὰ σηκώνει κάτι τέτοια! Εὐτυχῶς ποὺ ...τρύπωσα κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι ὅταν μπήκαν στὴν κάμαρα τοῦ πανδοχείου.

— Μὰ τόσο πολὺ φοβήθηκες; ρωτᾷ προσπαθώντας νὰ συγκρατήσῃ τὴ σοβαρότητά του ὁ Ἄνρὺ καὶ χαμογελάει κρυφά.

— Ὁ Τριμπουσὸν δὲν φο-

βάται ποτέ!, ἀποκρίνεται κροφτὰ ὁ ὑπηρέτης.

— Μὰ τότε; Γιατί κρύφτηκες;

— Εἶχα τὸ σχέδιό μου; λέει φουσκώνοντας ὁ Τριμπουσόν. Ἄν δὲν κρυβόμουναι καὶ οἱ δυὸ θὰ εἴμαστε τώρα... μακαρίτες!

— Ξεκινάμε!, τοῦ λέει τὸ παιδί. Τώρα οἱ σωματοφύλακες θὰ βρίσκονται πιά μακριὰ. Σταμάτα νὰ στρίβεις τὸ μουστάκι σου, Τριμπουσόν, καὶ πιάσε τὰ γκέμια!

ΟΙ ΟΓΔΟΝΤΑ ΕΦΤΑ ΛΗΣΤΕΣ

ΚΑΘΩΣ ἀρχίζουν πάλι τὸ δρόμο τους, χωρὶς νὰ καλπάζουν πιά, ἀκολουθώντας ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ ἐκείνη ποὺ πήραν οἱ διώκτες τους, ὁ Τριμπουσόν κατὰ τὴ συνήθειά του βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ διηγηθῇ ἕνα καινούργιο... παραμῦθι στὸν κύριό του.

— Αὐτὸ τὸ κόλπο τοῦ τραπέζιου, λέει, τὸ ἐφαρμόζω συχνά. Μὲ τὸν ἴδιο τρόπο ἐξώντωσα πρὶν δυὸ χρόνια στὴν Ἰταλία μιὰ ὁλόκληρη συμμορία ληστών...

Τὸ παιδί γυρίζει καὶ τὸν κутτάζει ξαφνιασμένο.

— Πρὶν δυὸ χρόνια ἦσουν στὴν Ἰταλία; ρωτάει.

— Ναί, γιατί; Εἶναι παράξενο νὰ ἤμουναι στὴν Ἰταλία;

— Μὰ πρὶν δυὸ χρόνια, ἂν θυμᾶμαι καλά, ἦσουν μαζί μου στὸ Λονδίνο καὶ δὲν τὸ κούνησες βῆμα ἀπὸ κοντά μου.

Ὁ Τριμπουσόν ξύνει τὴ μύτη του.

— Παρντόν!, λέει χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ψυχραιμία του. Τέσσερα χρόνια ἤθελα νὰ πῶ.

Καὶ δίχως νὰ κοκκινήσῃ καθόλου, σὰν νὰ μὴν τὸν ἔπιασαν νὰ λέει ἕνα τόσο χοντρὸ ψέμμα, συνεχίζει τὴν ἱστορία του:

— Πρὶν τέσσερα χρόνια λοιπὸν μὲ τὸ κόλπο τοῦ τραπέζιου ἐξόντωσα ὁγδόντα ἐφτὰ φοβεροὺς καὶ τρομεροὺς ληστές καὶ ἐγίνα διάσημος! Βρισκόμαστε πεντέξῃ παρέα σὲ μιὰ ταβέρνα τῆς Ρώμης καὶ διασκεδάζαμε, ὅταν φάνηκε ἕνα δακτερο στράτευμα ἀπὸ ληστές. Ἦταν ὅλοι ὦπλι σμένοι ὡς τὰ δόντια καὶ ἄγριοι. Ὅλοι τῆς παρέας μου πήρανε δρόμο πηδώντας ἀπὸ τὰ παράθυρα καὶ γίνανε... καπνός. Ἐγὼ τρύπωσα κάτω ἀπὸ ἕνα τραπέζι καὶ περίμενα. Ὅπου λοιπὸν μπαίνει ὁ πρῶτος ληστής μὲ γυμνὸ σπαθὶ ἔτοιμος νὰ πάρῃ κεφάλαι. Ἀπλώνω τὸ χέρι καὶ τὸν ἀρπάζω ἀπὸ τὸν ἀστράγαλο καὶ τὸν τραβάω πίσω. Χάνει τὴν ἰσορροπία του καὶ ξαπλώνεται φαρδὺς πλατὺς κάνω. Τότε ἐγὼ μ' ἕνα καρεκλοπόδαρο ποὺ κρατοῦσα στὸ ἄλλο μου χέρι τοῦ δίνω μιὰ στὸ κεφάλι καὶ πάρτον κάτω. Μπαίνει ὁ δεύτερος. Τὸν ἀρπάζω μὲ τὸ ἴδιο κόλπο, τὸν κοπανᾶω, πάρτον κάτω κι' αὐτόν! Μπαίνει ὁ τρίτος — ἐγὼ πάντα κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι — τὸν ἀρπάζω, εἰς ἐνέργεια τὸ καρεκλοπόδαρο... σέκος κι' αὐτός!

Νά μὴ στὰ πολυλογῶ, τοὺς κατάφερα μέσα σὲ μιὰ ὥρα καὶ ἓνα τέταρτο καὶ τοὺς ὀγδόντα ἑπτὰ καί, ὅταν φτάσανε οἱ καραμπινιέροι, δὲν προφταίνουνε νὰ τοὺς μαζεύουνε καὶ νὰ τοὺς φορτώνουν στὰ κάρρα γιὰ νὰ τοὺς πάνε στὶς φυλακές.

Τὸ παιδί, πού ξέρεي πόσο καυχήσαρξ εἶναι ὁ χοντρός ὑπηρετὴς του, δὲν πιστεύει φυσικὰ οὔτε λέξι ἀπὸ τὴν καινούργια αὐτὴ ἱστορία καὶ ἀρχίζει νὰ τόν... δουλεύει.

— Πόσοι εἶπες πῶς ἦταν οἱ ληστές, Τριμπουσόν;

— Ὀγδόντα ἑπτὰ!

— Σάν πολλοὶ ἦσαν, Τριμπουσόν. Κάνε τους πιὸ λίγους!

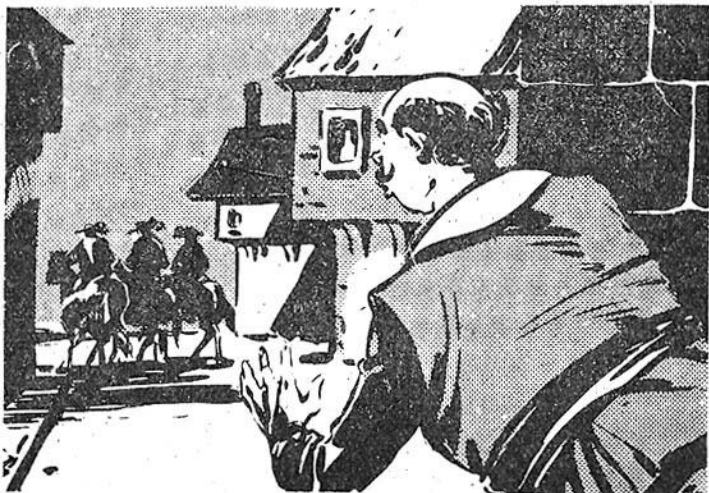
Ὁ Τριμπουσόν ξύνει πάλι τὴ μύτη του.

— Χμ! Δηλαδή δὲν εἶχα καὶ κανένα κατάστιχο νὰ τοὺς γράφω!, λέει. "Αν δὲν ἦσαν ὀγδόντα ἑπτὰ μπορεῖ νὰ ἦσαν ἑβδομῆντα ἑπτὰ.

— Κάνε λίγο σκόντο ἀκόμα, Τριμπουσόν!, τοῦ λέει τὸ παιδί καὶ τὸν κυττάζει λοξά. Κατέβαινε!

— "Ε! Καλά!, κάνει κοκκινίζοντας ὁ ὑπηρετὴς. Μπορεῖ νὰ ἦταν πενήντα. Μιὰ φορὰ ἐκεῖνο πού ξέρω εἶναι ὅτι ἔσπασα εἰκοσιπέντε καρεκλοπόδαρα στὰ κεφάλια τους καὶ ὁ ταβερνιάρης μοῦ ἔκανε... μὴνυσι γιὰ φθορὰ ξένης ιδιοκτησίας!

Τὸ παιδί ἐτοιμάζεται νὰ

Ὁ Τριμπουσόν θέλοντας καὶ μὴ ἀρχίζει νὰ παρακολουθῇ τὸν Ράσφορ καὶ τὴν παρέα του...

‘Ο μικρός ‘Ανρύ αρπάζει μέσα απ’ τις φλόγες την μικρή πριγκήπισσα Λουσιέν!

του ζητήση νά κάνη καινούργιο... σκόντο στὰ καρεκλοπόδαρα, ἀλλὰ δὲν προφταίνει. Αὐτὴ ἀκριβῶς τῇ στιγμῇ, καθὼς περνοῦν απ’ τὸ πίσω μέρος ἐνὸς παλαιοῦ πύργου, βλέπει μιὰ τοῦφα μαύρου καπνοῦ καὶ μεγάλες γλώσσες φωτιάς νὰ βγαίνουν ἀπὸ ἓνα ψηλὸ παράθυρο...

— Φωτιά!, ξεφωνίζει τρομαγμένος ὁ Τριμπουσὸν ποὺ ἔχει δῆ κι’ αὐτὸς τὶς φλόγες.

Βρίσκονται στὴν ἄλλη ἄκρῃ τοῦ Παρισιοῦ, σχεδὸν κοντὰ στὰ τείχη, καὶ τοῦτο τὸ τοπίο φαίνεται ἐντελῶς ἔρημο. Ὁ πύργος εἶναι τριγυρισμένος ἀπὸ ἓναν μεγάλο ἐγκαταλειμμένο κήπο καὶ φαίνεται ἀκατοίκτητος.

— Περίεργο!, ψιθυρίζει ὁ ‘Ανρύ. Θαρρῶ πὼς ἀκουσα μιὰ φωνὴ νὰ ζητάει βοήθειαν.

Ὁ Τριμπουσὸν ὅμως ἔχει δῆ κάτι πιδὲνδιαφέρον.

— Κύτταξε ἐκεῖ, κύριε!, λέει καὶ δείχνει τρεῖς καθαλλάρηδες ποὺ βγαίνουν διασπικοὶ ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ κήπου καὶ καλπάζουν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δρόμου.

— Ὁ Ροσεφόρ!, ξεφωνίζει ὁ μικρὸς Ντυβερνουά ποὺ ἔχει ἀναγνωρίσει τὸν ἓναν ἀπὸ τοὺς τρεῖς καθαλλάρηδες. Ὁ λοχαγὸς τῶν σωματοφυλάκων τοῦ καρδινάλιου... (*) Αὐτὸς εἶναι! Θὰ τὸν ἀναγνώριζα ἄ-

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος: «Γιὰ τὴν τιμὴ καὶ τὴ δόξα».

νάμεσα σ' ἐ χίλιους ἀνθρώπους. Κάποια καινούργια ἀτιμία ἐ-
χει σκαρώσει. Θὰ τοὺς πάρου
μὲ τὸ κατόπι, Τριμπουσόν!
Ἐμπρός...

Μά, τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ
διαπεραστική γυναικεία κραυ-
γὴ φτάνει σ' αὐτιά τους. Α-
νάμεσα στὶς φλόγες καὶ στοὺς
καπνοὺς ξεχωρίζουν στὸ πι-
θάρυρο τώρα μιὰ γυναίκα, ποὺ
φωνάζει καὶ κάνει ἀπελπισμέ-
νες κινήσεις καὶ ζητάει βοή-
θεια.

— Πάρε τὸ κατόπι τὸν Ρό-
σεφορ καὶ τὴν παρέα του, Τρι-
μπουσόν!, διατάζει τὸ παιδί.
Θὰ συναντηθοῦμε στὶς «Διὸ
Γέφυρες».

— Μέ... μέ... τὰ σωστά σου
τὸ λές; ρωτᾷ καὶ ἀρχίζει νὰ
τρέμει ὁ παλληκαρὸς Τριμπου-
σόν.

— Φοβάσαι; κάνει τὸ παι-
δί.

— "Οχι. Δὲ φοβάμαι. Ἀλλὰ
πῶς νὰ σ' ἀφήσω μόνο σ' αὐ-
τὴ τὴν ἐρημιά;

— Κάνε αὐτὸ ποὺ σοὺ λέω!
διατάζει ἄγρια ὁ μικρὸς Ντυ-
βερνούα.

Ὁ Τριμπουσόν βλέπει πῶς
δὲ μπορεῖ... νὰ γλυστρήσῃ
καί, κάνοντας τὴν ἀνάγκη φι-
λοτιμίας, ἀναγκάζεται νὰ συμ-
μορφωθῇ. Τραβάει τὰ γκέμια
τοῦ ἀλόγου του καὶ παίρνει
ξοπίσω τοὺς τρεῖς καθαλλά-
ρηδες.

— Θεούλη μου, μ' ἔπιασε
ἡ καρδούλα μου!, λέει κλαψιά-
ρικα. Βάλε τὸ χέρι σου, Χρι-
στούλη μου, νὰ μὴ μὲ μυρι-
στούν γιατί, ἂν μὲ πιάσουν,

θὰ μὲ κάνουνε... μπλὲ - μαρὲν
στὸ ζύλο...

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

ΤΗΝ ἴδια στιγμή ὁ Ἄνρὺ
Ντυβερνούα καθάλλα
στ' ἄλογό του περνάει
τὴν μισογκρεμισμένη πόρτα
τοῦ κήπου καὶ φτάνει στὴν ἐ-
ξώπορτα τοῦ πύργου. ξεπε-
ζεύει καί, χωρὶς νὰ λογαριά-
σῃ τίποτα, ἀρχίζει ν' ἀνεβαί-
νῃ σαλτάροντας τρία - τρία
τὰ πέτρινα σκαλοπάτια. Πρέ-
πει νὰ βιασθῇ ἂν θέλῃ νὰ προ-
φτάσῃ. Κι' ἓνα λεπτὸ καθυ-
στέρησι μπορεῖ νὰ εἶναι μοι-
ραία. Ἐχει λογαριάσει ρί-
χνοντας ἓνα βιαστικὸ βλέμμα
ἀπ' ἔξω πῶς τὸ παράθυρο ἀπ'
ὅπου βγαίνουν οἱ φλόγες πρέ-
πει νὰ εἶναι στὸ τρίτο πάτω-
μα. Σ' αὐτὸ τὸ πάτωμα λο-
πὸν — σ' ἓνα δωμάτιο τοῦ τρί-
του πατώματος — βρίσκεται
μιὰ ἀνυπεράσπιστη γυναίκα,
θύμα ποιοῦς ξέρεῖ ποιᾶς σατα-
νικῆς πλεκτάνης τῶν ἀνθρώ-
πων τοῦ Ρισελιέ, μιὰ γυναίκα
ποὺ κινδυνεύει νὰ χαθῇ μέσα
στὶς φλόγες. Ἡ παρουσία τοῦ
Ρόσεφορ σ' αὐτὸ τὸ μέρος ση-
μαίνει πολλὰ πράγματα. Ὁ-
λα αὐτὰ τὰ σκέπτεται καθὼς
ἀνεβαίνει τὴ σκάλα κι' ὅσο ἀ-
νεβαίνει, νοιώθει τὴ μυρουδιά
τῶν πραγμάτων ποὺ καίγονται
κι' αἰσθάνεται τὸν ζεστὸ ἀέρα
ποὺ σκορπίζει στὸ ἐσωτερικὸ
τοῦ πύργου ἢ φωτιά. Ἀνεβαί-
νει μὲ κομμένη ἀνάσα. Μερικὰ
σκαλιὰ ἀκόμα καὶ φτάνει.
Πέντε, τρία σκαλιὰ ἀκόμα...

— "Ε! 'Εσύ πού μπαίνεις στα ξένα σπίτια χωρίς νά ρωτᾷς κανέναν! Στάσου! 'Ο 'Ανρὺ γυρίζει ξαφνιασμένος. "Ενας ψηλὸς ἄνδρας μὲ γενειάδα ἔρχεται τὸ κατόπι του καὶ φωνάζει. 'Ανεβαίνει κι' αὐτὸς τρέχοντας τὴ σκάλα, μὰ δὲν εἶναι τόσο σβέλτος σὰν τὸ παιδί. 'Ανεβαίνει ἀγκομαχώντας.

— Γύρισε πίσω!, τοῦ φωνάζει ἄγρια.

— Μιὰ γυναίκα κινδυνεύει!, ἀποκρίνεται ὁ Ντυβερνούα. "Ελα νὰ τὴ βοηθήσουμε!

— Γύρισε πίσω ἂν δὲν θέλῃς νὰ σοῦ τσακίσω τὰ κόκκαλα, πιτσιρίκο!, φωνάζει ἑκεῖνος καὶ τραβάει τὸ σπαθί του. Ποιδὸς σὲ προσκάλεσε καὶ μπερδεύεσαι σὲ ξένες δουλειές; "Αφησε τὴ γυναίκα ἡσυχῇ.

'Ο μικρὸς 'Ιππότης μένει γιὰ μιὰ στιγμή ἀναποφάσιτος. Εἶναι φανερό πὼς ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲ θέλει νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ προσφέρῃ βοήθεια στὴ γυναίκα πού κινδυνεύει νὰ καὶ ζωτανῇ. Λοιπὸν δὲν πρέπει νὰ περιμένῃ. Φέρνει τὸ χερί στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

— "Αν θέλῃς νὰ μοῦ τσακίσῃς τὰ κόκκαλα, ἔλα ἐπάνω, κύριε!, τοῦ φωνάζει.

Καὶ σαλπάροντας δρασκελίζει τὰ τρία σκαλιά πού ἀπομένουν καὶ βρίσκειται στὸ διὰ δρομο. 'Ο καπνὸς ἐδῶ εἶναι πρὸς πηχτὸς καί, μὲ ἓνα διαστικὸ βλέμμα πού ρίχνει γύρω του, καταλαβαίνει. Νὰ ἡ

κάμαρη. 'Απὸ τὶς χαραμάδες τῆς πόρτας βγαίνουν οἱ καπνοί. Τρέχει πρὸς τὰ ἐκεῖ καὶ ρίχνει ὀλάκερο τὸ βάρος τοῦ κορμιοῦ του ἐπάνω τῆς. Τὰ ξύλα τρίζουν. Μὰ ἡ πόρτα μένει ἀσάλευτη. Μιὰ δευτέρη προσπάθεια μένει τὸ ἴδιο πάλι χωρὶς ἀποτέλεσμα.

— Θεέ μου!, παρακαλεῖ τὸ παιδί μὲ ἀγωνία. Βοήθησέ με νὰ σώσω αὐτὸ τὸ πλάσμα σου πού κινδυνεύει.

Οἱ καπνοὶ τὸν πνίγουν καὶ κάνουν δύσκολη τὴν ἀναπνοή. 'Απὸ μέσα ἀκούει τὶς σπαραχτικὲς κραυγὲς τῆς γυναίκας. 'Απὸ τὸ μέρος τῆς σκάλας φτάνουν στ' αὐτιά του οἱ φωνὲς κι' οἱ βλαστήμιες τοῦ ἄγνωστου ἄντρα, πού ἔρχεται νὰ τὸν ἐμποδίσῃ. Μιὰ φοβερὴ ἀπελπισία γεμίζει τὴν καρδιὰ τοῦ ἡρωϊκοῦ παιδιοῦ. "Αν δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ σπῇ τὴν πόρτα! Ρίχνεται πάλι ἐπάνω τῆς. Πονάει τὸ κορμί του ἀλλὰ ἡ πόρτα δὲν ἀνοίγει. Εἶναι κλειδωμένη ἀπ' ἔξω κι' ἔχει φτιαχθῇ ἀπὸ χοντρὸ ξύλο.

'Ο μικρὸς Ντυβερνούα κυττάζει δεξιὰ κι' ἀριστερά ζητώντας νὰ βρῇ κάτι πού θὰ τὸν βοηθήσῃ. Τὸ μάτι του πέφτει σὲ μιὰ σιδερένια παντοπλία, ἀπὸ ἐκεῖνες πού φοροῦσαν τὸν παλῆθ καιρὸ οἱ ἱππότες ὅταν ξεκινοῦσαν γιὰ τὸν πόλεμο. Τώρα στολίζει τὸν διάδρομο τοῦ πύργου. Εἶναι δυὸ θήματα πρὸς ἐκεῖ. Πλὴν στὴν παντοπλία, ἐξάρτημά τῆς πολεμικὸ, ὑπάρχει κρεμασμένο ἓνα θαρὺ τσεκούρι. "Η ἐλ-

πίδα αρχίζει να φουντώνει πάλι μέσα του. 'Αρπάζει τὸ τσεκούρι καὶ τρέχει πάλι στὴν πόρτα. Βάζοντας ὅλες τὶς δυνάμεις ποὺ διαθέτει σὲ κίνησι, καταφέρνει βαρεῖα χτυπήματα στὴν πόρτα. Τὸ ξύλο ἀρχίζει νὰ τρίζει ὑπόκωφα.

— Βοήθεια!, ἀκούγεται πάλι ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας.

— Θάρρος, κυρία!, φωνάζει τὸ παιδί. Θάρρος! 'Η σωτηρία εἶναι κοντά.

'Η πόρτα κλονίζεται. Μερικὲς τσεκουριές ἀκόμα. Λίγα ἀκόμα χτυπήματα! 'Η πόρτα ἀρχίζει νὰ φεύγει ἀπὸ τῆ θέσι της. Λίγο ἀκόμα!

— Τώρα θὰ σὲ μάθω ἐγώ, ἀνόητε, πὼς δὲν πρέπει νὰ

μπερδεύεσαι σὲ ξένες δουλειές!

'Ο 'Ανρὺ ρίχνει μιὰ ματιά πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας. Στὸ κεφαλόσκαλο φαίνεται τώρα, ἀγκομαχῶντας ἀπὸ τὸ βιαστικὸ ἀνέβασμα, ὁ ψηλὸς ἄντρας μετ' ὁ σπαθί. Τὸ παιδί σφίγγει τὰ δόντια. 'Η στιγμὴ εἶναι κρίσιμη. Βρίσκεται σὲ πολὺ δύσκολη θέσι. Πρέπει νὰ διαλέξη: Ν' ἀμυνθῇ ἢ νὰ συνεχίσῃ τὴν προσπάθεια γιὰ τὸ σπάσιμο τῆς πόρτας; Τί νὰ κάνῃ, Θεέ μου; Λίγα δευτερόλεπτα τοῦ μένουν. 'Αλλὰ μέσα σ' αὐτὸ τὸ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα πολλὰ μποροῦν νὰ συμβοῦν.

'Ο ἄνθρωπος μετ' τὴ γενειάδα τινάζεται πρὸς τὰ πίσω, καθὼς ἡ γροθιά τοῦ παιδιοῦ συναντᾷ τὸ σαγόνι του...

Καὶ μὴν ξεχάσετε, Μεγαλειότατε, νὰ πῆτε στὴ Βασιλίσσα νὰ φορέσῃ ἀπόψε τὸ μαργοριταρένιο κολλιέ.

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ
ΜΕ ΤΟ ΜΩΒ ΡΑΣΟ

Ο ΚΑΡΔΙΝΑΛΙΟΣ Ρισελιέ, ὁ παντοδύναμος πρωθυπουργὸς τοῦ Λουδοβίκου τοῦ 13ου, τοῦ Βασιληᾶ τῆς Γαλλίας, κατεβαίνει ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ ἀμαξά του καὶ μπαίνει στὸ ἀνάκτορο τοῦ Λούβρου.

Φοράει τὸ μωβ ράσο του καὶ ἓνας μεγάλος σταυρὸς στολισμένος μὲ διαμάντια κρέμεται στὸ στήθος του. Οἱ αὐλικοὶ μὲ τὶς χρυσοκέντητες στολὲς κάνουν βαθειὲς ὑποκλίσεις καὶ χαιρετοῦν, καθὼς περνάει ἀπὸ μπροστά τους. Αὐτὸς ἀπαντᾷ μὲ μιὰ ἐλαφρὰ κλίσι τῆς κεφαλῆς χαμογελῶντας μὲ καλωσύνη. Δισσχίζει μὲ στα-

θερὸ δῆμα, ποὺ δείχνει περισσότερο στρατιώτη παρὰ ἱερωμένο, τοὺς μεγάλους διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ, καὶ μπαίνει στὸ γραφεῖο τοῦ Βασιλέως.

Ὁ Λουδοβίκος χλωμός, ἀσθενικὸς ὅπως πάντα, χωρὶς διάθεσι, ὑποδέχεται τὸν ὑπουργὸ του ψιθυρίζοντας ἓνα χαιρετισμὸ μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Κρατᾷ ἓνα μεταξωτὸ ἀρωματισμένο μαντήλι στὰ χεῖρα καὶ σκουπίζει τοὺς κόμπους τοῦ ἱδρώτα ποὺ σχηματίζονται στὸ μέτωπό του. Αἰσθάνεται καὶ σήμερα ἄσχημα...

— Τί νέα μοῦ φέρνετε καρδινάλιε; ρωτᾷ βαρετὰ. Εἶναι ἀλήθεια λοιπὸν πῶς οἱ

‘Ισπανοί έτοιμάζουν συμμαχία με τους ‘Αγγλους;

— Χμ! ‘Η Μεγαλειότης σας δεν πρέπει ν’ άνησυχή, λέει ο Ρισελιέ χαμογελώντας. Φυσικά, οί ‘Αγγλοι έχουν πάντα στο νου τους τόν πόλεμο και άναζητούν πάντα συμμάχους. Μάλιστα, σήμερα μου άνφεραν πώς ένας μυστικός άπεσταλμένος τους ταξιδεύει για την Αυστρία. ‘Η Γαλλία όμως είναι πανέτοιμη, Μεγαλειότατε. Δε θα τολμήσουν νά κινηθούν οί έχθροί της.

— ‘Η Πανιερότης σας είναι βεβαία γι’ αυτό;

— ‘Απολύτως, Μεγαλειότατε!

— Τότε πρέπει νά σās πι-στέψω.

— Βεβαίως Μεγαλειότατε!

‘Ο Ρισελιέ αλλάζει άκόμω μερικές λέξεις με τόν Λουδοβίκο για τίς έξωτερικές και έσωτερικές υποθέσεις του βασιλείου και ύστερα, με τόν τρόπον πού έγνώριζε μόνο αυτός, φέρνει τή συζήτηση στόν βραδυνό χορό πού είναι νά δοθῇ στά άνάκτορα.

— ‘Η Μεγαλειότης της ή Βασίλισσα, ή ύψηλή σύζυγός σας, λέει κάνοντας μιά υπόκλησι, θα στολήσει πάλι άπόψε τήν μεγάλη αυτή συγκέντρωσι τών ευγενών τῆς Γαλλίας με τήν παρουσία της...

— Μά βεβαίως, άπαντάς ο Λουδοβίκος ρουφώντας με τή μύτη του μιά πρέζα άρωματισμένου ταμπάκου πού παίρνει άπό ένα μικρό μαλαματένιο κουτί στολισμένο με σμάλτο. Βεβαίως, ή Βασίλισ-

σα δε θα λείψη, νά τιμήση με τήν παρουσία της τόν χορό.

‘Από τὰ μάτια του Ρισελιέ περνάει μιά παράξενη άστραπή. Κάτι άστράφτει και σβύνει σχεδόν άμέσως μέσα στο βλέμμα του και τόν πρόσωπό του παίρνει μιά λυπημένη έκφρασι. Είναι ένας άφθαστος ύποκριτής.

— Θά ήμουν εύτυχής άν μπορούσα νά παρασταθώ κι’ έγώ στο χορό αυτό, λέει... ‘Αλλά δυστυχώς...

— Τί; ‘Η Πανιερότης σας δεν θαρθῇ άπόψε στά άνάκτορα;

‘Ο καρδινάλιος προσπαθεί νά χαμογελάση.

— Νομίζω, λέει, πώς ή παρουσία μου δεν θα ήταν τόσο εύχάριστη στήν Βασίλισσά μου. ‘Εξακολουθεί νά πιστεῖη πάντοτε ότι είμαι έχθρός της, ένώ δεν υπάρχει πιό άφοσιωμένος θεράπων άπό τήν ταπεινότητά μου. Είμαι πρόθυμος πάντοτε νά θυσιάσω τὰ πάντα γι’ αυτήν. ‘Ομως οί συκοφάντες και οί κόλακες πού τήν τριγυρίζουν...

— Περιττόν νά συνεχίστε, δούξ του Ρισελιέ!, τόν κόβει ο Λουδοβίκος. Γνωρίζω καλύτερα άπό κάθε άλλον τὰ αίσθηματα άφοσιώσεως πού τρέφετε πρὸς εκείνην και πρὸς έμένα. Θά δυσαρεστηθώ πολύ άν δε σās δώ άπόψε μεταξύ τών προσκεκλημένων μου.

‘Ο καρδινάλιος κάνει μιά καινούργια υπόκλησι.

— ‘Εφ’ όσον ή έπιθυμία σας είναι αυτή, Μεγαλειότατε...

— Λοιπὸν σύμφωνοι; ρωτάει.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Σύμφωνοι.

Ὁ Ρισελιέ εἶναι ἔτοιμος τώρα νὰ φύγῃ, ἀλλά, σὰν νὰ θυμᾶται μόλις τούτῃ τὴν τελευταία στιγμή κάτι, κοντοστέκεται. Κυττάζει λοξὰ τὸν Βασιλέα.

— Καὶ μὴ λησμονήσετε, Μεγαλειότατε, αὐτὸ ποὺ σᾶς εἶπα καὶ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες... Ὑπενθυμίστε στὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητά τῇ Βασίλισσᾳ νὰ φορέσῃ ἀπόψε αὐτὸ τὸ περίφημο κολλιέ μὲ τὰ μαρ' γαριτάρια, ποὺ τῆς χάρισατε πρὶς τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων τῆς. Τῆς πηγαίνει θαυμάσια καὶ κάνει πιδὲ ἐκθαμβωτικὴ τὴν ὁμορφίαν τῆς.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν μιλάει. Μονάχα κουνάει τὸ κεφάλι. Ἀλλὰ ὅταν ὁ Ρισελιέ βγαίνει ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ μένει μόνος, τὸ πρόσωπό του συσπάζεται νευρικὰ καὶ ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Ὁ καρδινάλιος, λέει μολογώντας, εἶναι σίγουρος πῶς τὸ κολλιέ δὲν βρίσκεται πιά στὰ χέρια τῆς Βασίλισσας... Θὰ γίνω λοιπὸν καταγελάστος ἂν τοῦτο εἶναι ἀλήθεια...

— "Εἰ! "Οχι λοιπόν, κυρία "Αννα Αὐστριακή!, λέει σφίγγοντας τὶς γροθιές του. "Αν τὸ κολλιέ δὲν ὑπάρχει ἀπόψε στὸ λαιμό σου, αὐτὸ θὰ σημαίνει πῶς σὲ κάποιον τὸ χάρισες! Κι' ἂν αὐτὸ εἶναι ἀλήθεια, ὁ ὠραίος λαιμός σου θὰ παραδοθῇ πολὺ σύντομα στὸ δῆ-

μιο. Δὲν μὲ εἶπαν ἄδικα Λουδοβίκο Δίκαιο.... Θὰ γίνῃ δικαιοσύνη.

Καὶ μὲ διαστικὸ βῆμα βγαίνει ἀπ' τὸ γραφεῖο του καὶ κατευθύνεται στὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τῆς συζύγου του.

ΤΟ ΚΟΛΛΙΕ ΚΑΙ ΤΟ ΔΗΛΗΤΗΡΙΟ

ΟΤΑΝ ὕστερα ἀπὸ λίγο βγαίνει ἀπὸ τὸ μπουντουάρ τῆς Βασίλισσας, εἶναι κάπως πιδὲ ἡσυχος. Ἡ "Αννα ἢ Αὐστριακή μ' ἓνα μικρὸ ψέμμα τὸν καθυσύχασε.

— Ἡ Μεγαλειότης σας νὰ μείνῃ ἡσυχος, τοῦ εἶπε. Τὸ κολλιέ θὰ στολίζει ἀπόψε τὸ λαιμό μου στὸ χορὸ. Ὅπως σᾶς εἶπα τὸ ἔδωκα ἀπὸ προχτὲς στὸν χρυσοχόο νὰ μοῦ τὸ διορθώσῃ. Περιμένω νὰ μοῦ τὸ φέρουν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

"Όταν μένει ὅμως μόνη, ὅλη αὐτὴ ἡ προσπάθεια ποὺ ἔχει κάνει νὰ δειχτῇ ψυχραὶ μὴ μπροστὰ στὸν Βασιλῆα τὴν τσακίζει καὶ σωριάζεται σ' ἓνα κάθισμα.

— "Όλα τελείωσαν!, ψιθυρίζει. Σὲ λίγες ὥρες θ' ἀποκαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια.

Σκέπτεται γιὰ μιὰ στιγμή νὰ τὰ φανερῶσιν ὅλα στὸν Λουδοβίκο. Νὰ τοῦ ἀποκαλύψῃ πῶς ἔδωκε τὸ κολλιέ στὸν ντὲ Σαμπριέν νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ σὰν δείγμα ἀναγνωρίσεως κατὰ τὴ συνάντησί του μὲ τὸν δούκα τοῦ Σαιντ' Ετιέν, ἀλλὰ δὲν τολμάει. Δὲν θὰ τὴν πистέψῃ. Θὰ προτιμήσῃ νὰ πι-

στέψη τις συκοφαντίες του Ρισελιέ.

— Θεέ μου, παρακαλεί. Έσύ, που ξέρεις πόσο άθωα είμαι και πώς δεν έκανα τίποτα που να προσβάλλη το Στέμμα, βοήθησέ με!

Τα δακρυσμένα μάτια της καρφώνονται κάθε τόσο στο μικρό ρολόι που κρέμεται με μια ψιλή χρυσή αλυσίδα στο στήθος της. Δεν είναι ακόμα μεσημέρι. Έως το βράδυ που θα γίνει ο χορός, μεσολαβούν δέκα πάνω - κάτω ώρες. Ποιος ξέρει; Κάτι μπορεί να γίνει. Άλλα στην ψυχή της δεν υπάρχει πια έλπις. Κάθε λεπτό που περνάει την βυθίζει στην πιο φριχτή άπελπισία. Η τελευταία έλπις της είναι η Λουσιέν. Όμως κι αυτή δεν γύρισε ακόμα...

— Γιατί άργει, Θεέ μου!

Σηκώνεται απ' το κάθισμα και πηγαиноέρχεται νευρικά στο δωμάτιό της. Πηγαиноέρχεται, κυττάζει το ρολόι της κι' όλο ρίχνει ματιές απ' το κουφωτό παράθυρο προς τη μεγάλη πλατεία που βρίσκειται μπροστά στο παλάτι. Οί άνθρωποι βαδίζουν αδιάφοροι. Κανείς δε μπορεί να μαντέψει την τραγωδία της ψυχής της.

— Πόσο εύτυχισμένοι είναι οί άπλοι άνθρωποι!, αναστενάζει. Άχ, νάξεραν πόσο τους ζηλεύω...

Τραβάει ένα μεταξωτό κορδόνι που κρέμεται σε μια γωνιά του δωματίου. Άκούγεται ο ήχος κουδουνιού και σε λίγο ανοίγει δειλά η πόρτα. Η έμπιστη της Άννας κυρία επί

των τιμών Σουζάν ντε Μπαρλετ έμφανίζεται στο κατώφλι.

— Έχεις τίποτα νεώτερο, Σουζάν; ρωτάει με φωνή που τρέμει η Βασίλισσα.

Η γυναίκα χαμηλώνει τα μάτια και αναστενάζει.

— Δυστυχώς τίποτα, Μεγαλειοτάτη!

— Δεν έπρεπε να την αφήσουμε να φύγει μόνη, Σουζάν!

— Όταν της πρότεινα να την συνοδεύσω, αρνήθηκε. «Μόνη μου» μου είπε «θα κινηθώ πιο άνετα. Δεν θα με ύποψιαστούν. Άν μ'ας δουν πάλι μαζί, μπορεί να μ'ας παρακολουθήσουν». Αυτά μου είπε κι' έφυγε μέσα στη νύχτα. Τώρα, ύστερα από τόσες ώρες που πέρασαν χωρίς να φανή, άρχισα ν' ανησυχώ και πολύ φοβάμαι...

— Δυστυχισμένη Λουσιέν!, αναστενάζει η Βασίλισσα. Είναι φοβερό! Και να σκέπτομαι ότι εγώ την έσπρωξα σ' αυτή την περιπέτεια!

— Η εξαδέλφη σας, Μεγαλειοτάτη, σ'ας λατρεύει! Δεν μπορούσε να σ'ας βλέπει να ύποφέρεται.

— Ήταν μια τρέλλα!

— Ναι, βέβαια. Ήταν πολύ τολμηρό αυτό που άποφάσισε να κάνει. Όμως έλεγε πώς δεν υπήρχε άλλος τρόπος να ξαναβρή το κολλιέ. Είναι βεβαία πώς ο άρχηγός των σωματοφυλάκων του Ρισελιέ κατ' έντολή του καρδινάλιου έκλεψε το περιδέραιό της, που τόσο μοιάζει με το δικό της. Η Έριέττα, η έμπιστη θαλαμηπόλος της, της το είπε κα-

θαρά. Ὁ λοχαγὸς Ροσεφόρ καυχίόταν πῶς τώρα ὁ ὑπουργὸς κρατᾷ ἀπὸ ὅλες τὶς πλευρὰς δεμένη τὴ Μεγαλειότητά της! Φρόντισαν νὰ κλέψουν τὸ μαργαριταρένιο κολλιέ τῆς Λουσιέν, γιὰτὶ μάντεψαν πῶς αὐτὸ θὰ μπορούσε νὰ σᾶς βγάλῃ ἀπὸ τὴ δύσκολη θέσι πού βρισκόσαστε. Ἄν τὸ εἶχατε καὶ τὸ φορούσατε στὸν ἀποψινὸ χορὸ, κανεὶς δὲν θὰ μπορούσε νὰ κατάλαβῃ ὅτι δὲν εἶναι τὸ δικό σας. Τὸ ξέρετε δὲ πόσο πολὺ μοιάζουν μεταξύ τους τὰ δυὸ κολλιέ.

Ἡ Ἄννα ἢ Αὐστριακὴ κά-νει μιὰ κίνησι ἀπελπισίας.

— Θεέ μου!, ἀναστενάζει. Ἄν ἦταν τουλάχιστον διαφορο-ρετικὰ τὰ πράγματα!

— Φυσικὰ ἂν ἦταν διαφορε-τικὰ, λέει ἡ Σουζάν, ἂν ἦταν διαφορορετικὰ, ἀπόψε κι' ὅλας ὁ Ροσεφόρ θὰ ἔπρεπε νὰ στα-λῇ στὴ Βαστίλλη. Ὅμως δὲν μπορείτε νὰ μιλήσετε στὸν Βασιλέα ἐναντίον του. Μὲ ποιά δικαιολογία θὰ ζητήσετε τὴν τιμωρία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, πού εἶναι τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Ρισελιέ; Ξέρουν αὐτοὶ τί κά-νουν! Εἰσθε ὑποχρεωμένη νὰ σιωπήσετε. Διαφορορετικὰ, ὁ Βασιλεὺς θὰ μάθῃ ὅτι τὸ κολλιέ πού ὡς ἔκανε δῶρο τὴν ἡμέρα τῶν γενεθλίων σας δὲν βρίσκεται πιά στὴν κατοχὴ σας.

— Πρέπει νὰ βροῦμε τὴν Λουσιέν!, λέει ἡ Βασίλισσα. Θὰ ἦταν φοβερὸ ἂν τῆς συ-νέβη τίποτα κακὸ! Πήγαινε, Σουζάν. Φρόντισε νὰ μάθῃς τί ἀπέγινε ἡ Λουσιέν. Θὰ σὲ

περιμένω μὲ ἀγωνία, Σουζάν. Ἀλλὰ πέρασε τὸ μεσημέρι, ἦρθε τ' ἀπόγεμα, ἔφτασε τὸ βράδυ καὶ οἱ ὑπηρέτες ἀναψαν τὰ μεγάλα καντηλιέρια τῶν διαδρόμων τοῦ Λούβρου. Ἡ ὥρα τῆς χοροεσπερίδας πλη-σιάζει γοργὰ καὶ καμμιὰ και-νούργια πληροφορία δὲν ὑ-πάρχει γιὰ τὴν Λουσιέν.

Ἡ Βασίλισσα Ἄννα εἶναι χλωμὴ σὰν νεκρή. Ὅλα εἶναι χαμένα. Καμμιὰ ἐλπίδα πιά δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ.

— Τέλειωσαν ὅλα, λέει ἐνῶ ἓνα πικρὸ χαμόγελο σχεδιάζειται στὸ πρόσωπό της.

Μένει γιὰ μιὰ στιγμή σκε-φτική. Ὑστερα, σὰν νὰ παίρ-νει ὀριστικὰ τὴν ἀπόφασιν γιὰ κάτι πού ἔχει ἀπὸ νωρὶς στὸ μυαλό της, ἀνοίγει ἓνα συρ-τάρι, βγάζει ἓνα μικρὸ κρυ-στάλλινο μπουκαλάκι, ρίχνει μερικὲς σταγόνες σ' ἓνα ποτή-ρι μὲ νερὸ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ τὸ πιῇ...

— Ἔτσι θάνατι καλύτερα, ψιθυρίζει. Θὰ τελειώσῃ ἀπόψε ἡ ζωὴ μου μ' αὐτὸ τὸ δηλητή-ριο. Ἡ χοροεσπερίς τῶν ἀνα-κτόρων θὰ ἔχῃ μιὰ περίφημη ἀτραξιὸν ἀπόψε. Τὸν θάνατο τῆς Βασίλισσας τῆς Γαλλίας. Μὲ νίκηςες, Ρισελιέ!

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΚΑΙ Ἡ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

ΑΛΛΑ καιρὸς εἶναι νὰ ξα-ναγυρίσουμε κοντὰ στὸν μικρὸ μας φίλο τὸν Ἄν-ρὺ Ντυβερνουά, πού τὸν ἀφή-σαμε σὲ μιὰ δύσκολη στιγμὴ ν' ἀγωνίζεται νὰ σπάσῃ τὴν πόρτα ἐνὸς δωματίου τοῦ πύ-ρ-

γου, μέσα στον οποίο μια γυναίκα σπαράζει προσπαθώντας ν' αποφύγει τον φριχτό θάνατο μέσα στις φλόγες.

Με το τσεκούρι στο χέρι καταφέρνει δυνατά χτυπήματα στην πόρτα το ήρωικό παιδί, ενώ με την άκρη του ματιού του παρακολουθεί τον ψηλό άντρα που έρχεται με γυμνό σπαθί έναντίον του. Δεν άπτεχει παρά λίγα βήματα τώρα από κοντά του. 'Ο 'Ανρὺ καταφέρνει το τελευταίο χτύπημα. 'Η πόρτα κλονίζεται φεύγει από τις στρόφιγγές της και πέφτει με πάταγο. Από το άνοιγμά της ένα φοβερό κύμα από φλόγες και καπνούς ξεχύνεται στο διάδρομο. 'Ο μικρός ιππότης, σκεπάζοντας το πρόσωπό του με το μανδύα του, ρίχνεται μέσα στη φωτιά. "Όλα μέσα στη στενόχωρη τούτη κάμαρη φλέγονται. Είναι σαν να μπαίνει στην κόλασι. Οι φλόγες τον τσουρουφλίζουν και ο καπνός του φέρνει άσφυξία. "Όμως δὲ λογαριάζει τίποτα. "Ενας άνθρωπος κινδυνεύει. Μια γυναίκα, κλεισμένη έδω μέσα από κακούργους, κινδυνεύει νά καή.

Ξεσκεπάζοντας το πρόσωπό του, προσπαθεί νά διακρίνει μέσα στα σύννεφα του καπνού. 'Ακούει ένα αδύνατο δογγητό. 'Εδω κάπου πρέπει νά είναι. Νάτη! Είναι πεσμένη στο πάτωμα και δὲ μπορεί νά σαλέψει. "Εχει χάσει τις αισθήσεις της. Το παιδί σκύβει και με σβέλτες κινήσεις την ανασηκώνει. Με δυο σάλτα ύστερα περνάει το τείχος τῆς

φωτιάς και βρίσκεται έξω στο διάδρομο.

— Θεέ μου!, κάνει ξαφνιασμένος καθώς τώρα μπορεί νά διακρίνη το πρόσωπο τῆς λιποθυμισμένης γυναίκας. Είναι; ή Λουσιέν! 'Η μικρή πριγκίπισσα Λουσιέν!

Τὴν ἴδια στιγμή όμως μὲ βαρειά φωνή του ύπενθυμίζει: ὅτι κάπου εκεί κοντά παραμένει ὁ θάνατος.

— "Αφησε τὴν κοπέλλα που κρατᾶς και κύτταξε νά υπερασπίσης τώρα τὸν ἑαυτό σου, παληόπαιδο!, φωνάζει ὁ ψηλὸς ἄνδρας με τὴ γενειάδα.

'Ο 'Ανρὺ, κρατώντας πάντα τὴν ἀνίσθητη Λουσιέν στο ἑνα του χέρι, τραβάει με τὸ ἄλλο τὸ σπαθί του και σαλτάροντας πλάγια, ἀποφεύγει τὸ πρώτο χτύπημα. Το σπαθί του διασταυρώνει με τὸ σπαθί τοῦ ἀντιπάλου του και εκεί δίπλα στις φλόγες και μέσα στους καπνούς, αρχίζει ἕνας ἄγριος ἄγώνας, πού εἶναι γιὰ ζωὴ ἢ γιὰ θάνατο. Παρ' ὅλη τὴ δύσκολη θέσι του, ὁ 'Ανρὺ Ντυβερνουά πολεμᾷ ἀνδρεία και κινεῖται ἄνετα σαν ἕνας ἔμπειρος ξιφομάχος. Στριφογυρνᾷ σαν σβούρα γύρω ἀπὸ τὸν ἀντίπαλό του και τὸ σπαθί του, ἀπειλητικὸ τινάζεται κάθε τόσο πρὸς τὰ ἔμπρός.

— "Αφσέ με νά περάσω!, φωνάζει τὸ παιδί. Δεν βλέπεις πού ἡ κοπέλλα εἶναι ἀνίσθητη και κινδυνεύει νά πεθάνη;

"Ενα σαρκαστικὸ γέλιο ἔρχεται σαν ἀπάντησι:

— Μὰ γιὰ νά πεθάνη τὴν

κλείσανε τὰ ἀφεντικά ἐκεῖ μέσα, κορόιδο! Δὲν τὸ κατάλαβες; Τὴν ἀφήσανε νὰ ψηθῇ καὶ σὺ θέλησες νὰ παραστήσης τὸν ἱππότη καὶ ἦρθες καὶ μπερδεύτηκες στὰ πόδια μας! Τώρα θὰ ψηθῇς μαζί της καὶ θὰ τραγουδᾷς ὠραία καθὼς θὰ γίνεσαι πηχτός!

Τὸ παιδί νοιώθει ἕνα δυνατὸ χτυποκάρδι. Οἱ φλογες ὅσο πάνε ζυγώνουν πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ φωτιά ξαπλώνεται στὸ διάδρομο καὶ κάθε λεπτό που περνᾷ δυναμώνει καὶ περυσότερο. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνο οἱ φλόγες. Τώρα ἀπὸ τὴ σκάλα ἔρχεται κι' ἄλλος νὰ τὰ βάλῃ μαζί του. Ἐνας ἀσκημομούρης ἄντρας μὲ καμπουρωτὴ μύτη τρέχει νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν γειάδα πού χτυπιέται μαζί του.

— Ἀκόμα δὲν τὸν σκότωσες, Μαρτέν; οὐρλιάζει ὁ καινούργιοφερμένος. Ἀφῆσέ με νὰ τὸν ξεμπερδέψω ἐγώ! Τώρα θὰ μάθης νὰ κάνῃς τὸν ἔξυπνο, μωρό!

Ὁ Ἀνρὺ τὸν βλέπει πού ὀρμαίει σὰν σίφουνας ἀπάνω του κραδαίνοντας τὸ σπαθί του καὶ βλέπει τὴν ἀτσάλινη λεπίδα νὰ ἀστράφτῃ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Τὸ σπαθὶ σφυρίζει σὰν φίδι, καθὼς σκίζει τὸν ἀέρα. μὰ τὸ παιδί, μ' ὅλο τὸ βάρος τῆς κοπέλλας πού σηκώνει, κινεῖται σβέλτα καὶ ξεφεύγει τὸ θάνατο. Ὁ Ἀντρας, λυσσασμένος ἀπὸ τὴν ἀποτυχία, ἀφήνει μιὰ βαρεῖα βλαστήμια καὶ χυμᾷ πάλι ἀπάνω του. Μὰ αὐτὴ τὴ

φορὰ τὸ ξίφος τοῦ μικροῦ Ντυβερνουὰ τινάζεται ξαφνικὰ πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ ὁ καινούργιοφερμένος πέφτει ἀπάνω στὴ μύτη του.

— Βοήθεια, Μαρτέν!, φωνάζει. Μὴ τὸν ἀφήσης νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ κορίτσι! Ρίχτον κι' αὐτὸν μαζί της στὴ φωτιά!

Καί, καθὼς φωνάζει, κάνει μιὰ τελευταία προσπάθεια νὰ ἐπιτεθῇ, μὰ δὲν τὰ καταφέρνει. Σηκώνει τὰ χέρια, διπλώνεται στὰ γόνατά του καὶ σωριάζεται βαρεῖα πληγωμένος στὸ πάτωμα.

— Τώρα οἱ δύο μας!, μουγρίζει ἄγρια ὁ Μαρτέν. Δὲν θὰ σ' ἀφῆσω νὰ μοῦ ξεφύγῃς! Φυλάξου!

— Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάνῃς καὶ σὺ, κύριε!, λέει ὁ μικρὸς Ντυβερνουὰ. Φυλάξου ἀπ' τὸ σπαθὶ μου.

Καὶ κάνει δυὸ βήματα πίσω. Σηκώνει τὸ σπαθὶ του καὶ μὲ μιὰν γοργὴ κίνησι ἀποκρούει τὴ λεπίδα πού σημαδεύει τὸ στήθος του. Ὁ ἄλλος σφίγγει τὰ δόντια καὶ ξεφυσᾷ σὰν φάλαινα. Ἀφρίζει ἀπὸ τὴν ὀργὴ πού τὸν πνίγει καὶ ἐπιτίθεται πάλι. Μὰ καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ τὸ λαστιχένιο κορμὶ τοῦ παιδιοῦ τινάζεται πλάγια καὶ τὸ ξίφος τοῦ διασταυρώνεται στὸν ἀέρα μὲ τὸ σπαθὶ τοῦ ἀντιπάλου του. Τὰ σπαθιά βροντοῦν καὶ ἀστράφτουν κι' ἔχει ἕνα ἄγριο μεγαλεῖο αὐτὴ ἡ σκληρὴ μάχη ἀνάμεσα στοὺς καπνοὺς καὶ στὶς φλόγες. Ὁ μικρὸς Ἀνρὺ ὅμως θέλει νὰ τελειώσῃ ὅσο γίνεται πιὸ σύντομα. Ἀφήνει

Καὶ τότε ἀνέμεσα στὸ παιδί καὶ στοὺς δύο ἄντρες ἔρχεται ἕνας σκληρὸς ἀγῶνας, ἐνῶ οἱ φλόγες μαίνονται γύρω!

νά γλυστρήση απ' τὰ χέρια του στο πάτωμα ή λιποθυμισμένη Λουσιέν και έπιτίθεται. Τώρα είναι άσυγκράτητος και κανείς δέν μπορεί νά τον σταματήσει. Ξαφνιασμένος από την όρμη του μικρού άγοριού, ό άντρας με τη γενειάδα όπισθοχωρεί. Τά μάτια του γεμίζουν τρόμο και τó πρόσωπό του μουσκεύει απ' τόν ιδρώτα.

— 'Ο διάβολος νά σέ πάρη, Μαρτέν! γρυλλίζει μονολογώντας. Δέ θ' αφήσης βέβαια νά σέ νικήση ένα μωρό!

'Αλλά δέν προφταίνει νά πη άλλη κουδέντα. Ένα καινούριο φοβερό σέ σφοδρότητα χτύπημα κάνει τó σπαθί του νά ξεφύγη από τὰ χέρια του και νά τιναχτή στόν άέρα.

— Σου τó είχα πη! Έπρεπε νά φυλαχτής!, τού φωνάζει ό μικρός Άνρϋ.

'Ο Μαρτέν δέ μιλάει. Σκύβει νά πιάση τó σπαθί του. 'Αλλά ό Ντυβερνουά δέν τόν αφήνει. Σαλτάρει άπάνω του και ή γροθιά του βροντάει με δύναμι ανάμεσα στα δυό φρύδια του αντίπαλου του. Έκείνος γέρνει πρós τὰ πίσω και δοκιμάζει νά βγάλη ένα κοντό μαχαίρι πού έχει στη ζώνη του. 'Αλλά μιá καινούργια γροθιά τού ξεριζώνει τó σαγόνι και τινάζεται στόν άπέναντι τοίχο. Τó κεφάλι του χτυπάει βαριά, ζαλίζεται, χάνει τίς αίσθήσεις και κυλιέται στο πάτωμα άφίνοντας ένα βογγητό πόνου.

— Έπιτέλους τελείωσα μ' αύτούς τούς κακούργους!, αναστενάζει τó παιδί. Σ' εύχαρι-

στώ Θεέ μου, πού με βοήθησες!

Και τρέχοντας πηγαίνει στο μέρος πού έχει αφήσει τη Λουσιέν, την σηκώνει, την φορτώνεται στους ώμους του και κατεβαίνει γοργά τη σκάλα. Βγαίνει στόν κήπο και παίρνει βαθιές αναπνοές. Τά πνευμόνια του γεμίζουν καθαρό άέρα και νοιώθει πιό άλαφρό τó κεφάλι του τώρα. Κυτάζει γύρω του. Δέν ύπάρχει κανείς. 'Η ίδια έρημιά. Ξαπλώνει τη λιποθυμισμένη κοπέλλα στο χώμα και προσπαθεί νά την συνεφέρει.

— Λουσιέν! Πριγκήπισσα Λουσιέν! λέει. Με άκούτε;

'Η κοπέλλα άνοίγει για μιá στιγμή τὰ μάτια, αλλά τὰ ξανακλείνει σχεδόν άμέσως. Οι φοβερές στιγμές αγωνίας πού πέρασε της έχουν φέρει μιάν άπερίγραπτη εξάντλησι. Δέν τόν άναγνώρισε!

— Πρέπει νά βρεθί ένας γιατρός, λέει ό Άνρϋ. Μονάχα ένας γιατρός ξέρει τί πρέπει νά της κάνη για νά συνέλθη.

Τό άλογό του περιμένει πιό εκεί. Άνεβαίνει στη σέλα κρατώντας στο ένα χέρι του τη λιποθυμισμένη κοπέλλα και τραβάει τὰ γκέμια.

— Και τώρα γραμμή για τίς «Δυό Γέφυρες», λέει. Εκεί ό άδελφός σου Βιλλάρ θά μπρέρη νά βρῇ ένα γιατρό νά της προσφέρει βοήθεια.

Περνάει την έξωπορτα τού κήπου κι' ύστερα από λίγο ό Άνρϋ Ντυβερνουά καθάλλα στ' άλογό του και κρατώντας

στην άγκαλιά του, σάν έναν ανεκτίμητο θησαυρό, την μικρή εξαδέλφη της Βασίλισσας της Γαλλίας, που την έσωσε από ένα βέβαιο θάνατο, καλπάζει προς τὸ μέρος τοῦ ποταμοῦ.

Ο ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ ΤΑ ΚΑΝΕΙ ΘΑΛΑΣΣΑ

 ΤΡΙΜΠΟΥΣΟΝ, που παρακολουθεί τους τρεις καβαλλάρηδες ανάμεσα στους οποίους είναι κι' ο λοχαγός των σωματοφυλάκων του Ρισελιέ Ροσεφόρ... κλαίει τη μοίρα του!

— Χριστούλη μου! παρακαλάει καθώς πηγαίνει ξοπίσω τους. Προστάτεψέ με σήμερα γιατί μου μυρίζεται... άγριο ξύλο! Είδα ένα άσκημο όνειρο άπόψε και δεν τὰ βλέπω καθόλου καλά τὰ πράγματα! "Ημουνά λέει άνεβασμένος σέ μιὰ καρέκλα κι' αὐτή ή καρέκλα στηριζότανε στή μύτη μιάς κουκουβάγιας κι' ή κουκουβάγια καθόταν άπάνω στην προδοσκήδα ένδς έλέφαντα. Καί ό έλέφαντας ό'λο γκρίνιαζε και κουνούσε την προδοσκήδα του κι' έγώ κουνιόμουνά στον άέρα και φώναζα και κάθε στιγμή κινδύνευα νά τσακιστώ. "Άσκημο όνειρο, Χριστούλη μου. Όθά με τάράξουνε στο ξύλο σήμερα! Κάνε λοιπόν τὸ θαῦμα Σου, τὸ ξύλο πού θά φάω νά... είναι έλαφρύ και μαλακό γιατί θά με πιάση ή καρδιά μου κι' άν πάθω τίποτα κακό, τί θά γίνη αὐτός ό πιτσιρίκος ό Ντυβερνούά, πεντάρφανος και όλομό

ναχος στον κόσμο; Δέν παρακαλάω για τον έαυτό μου, Χριστούλη μου... Βοήθησέ με νά γλυτώσω άπό τὸ ξύλο πού με περιμένει, για νά γλυτώσω και τον κύριό μου άπό τὰ βάσανα νά... ψάχνη για άλλον ύπηρέτη!

Αὐτὰ λέει και κάτι άλλα παρόμοια ό Τριμπουσόν, καθώς παρακολουθεί τους τρεις καβαλλάρηδες άπό αρκετή άπόσταση. Εκείνοι προχωροῦν ξεγνωιαστοι και δέν τον έχουν αντίληφθῆ. Οί δυο πηγαίνουν μπροστά και μερικά δήματα πίσω τους πηγαίνει ό τρίτος. «Αὐτός ό τρίτος πρέπει νά είναι ό ύπηρέτης τους», σκέπτεται ό Τριμπουσόν.

— Αὐτός μου φαίνεται, λέει μονολογώντας, πώς είναι του χεριού μου... Άλλά οί άλλοι είναι... επικίνδυνοι!

Τους παρακολουθεί κάμποση ώρα. Άνηφορίζουν στο λόφο της Μονμάρτρης και φαίνονται εύχαριστήμενοι, γιατί κουβεντιάζουν μεγαλόφωνα και κάθε τόσο γελοῦν. "Υστερα άπό λίγο σταματοῦν έξω άπό μιὰ ταβέρνα, πού έχει σχεδιασμένο στην έπιγραφή της ένα άσπρο άλογο. Παραδίνουν τὰ άλογά τους στον ύπηρέτη και μπαίνουν μέσα.

Ο Τριμπουσόν κοντοστέκεται και ξύνει κατά τη συνήθειά του την παπαγαλίσια μύτη του για νά... κατεβάση ιδέες.

— Νά μπώ ή νά μὴ μπώ; άναρωτιέται. Νά τους περιμένω άπ' έξω ή νά μπώ κι' έγώ μέσα;

Ἀναστενάζει.

— Κομμάτια νὰ γίνη!,
λέει στὸ τέλος. Θὰ μῶ μέσα
καὶ ὁ,τι βρέξη ἄς κατεβάσει.

Πλησιάζει περισσότερο, βλέ-
νει τὸ ἄλογό του σ' ἓνα δέν-
τρο καὶ μπαίνει μεγαλόπρε-
πῶς στὴν ταβέρνα. Μὲ τὴν
πρῶτη ματιὰ ποὺ ρίχνει, βλέ-
πει τὸν Ρόσεφορ καὶ τὸν ἄλ-
λον, ποὺ κάθονται σὲ μιὰ γω-
νιά καὶ κουβεντιάζουν. Περ-
νάει ἀπὸ μπροστά τους, χω-
ρὶς ἐκεῖνοι νὰ καταδεχοῦν νὰ
τὸν κυττάξουν, καὶ κάθεται σ'
ἓνα τραπέζι. Παραγγέλλει
κρασί καὶ ὁ Ταβερνιάρης τοῦ
φέρει μιὰ γεμάτη ξύλινη κα-
νάτα κι' ἓνα πῆλινο ποτήρι. Ὁ
Τριμπουσὸν διψᾷ καὶ κατε-
βάζει τὸ πρῶτο. Ὑστερα ξα-
ναγεμίζει τὸ ποτήρι του.

— Εἰς ὑγείαν, Τριμπου-
σὸν!, λέει στὸν ἑαυτὸ του καὶ
κατεβάζει μονορούφι τὸ δεύτε-
ρο.

Μὲ τὸ τρίτο ποτήρι εἶναι
ἐντάξει! Ἀρχίζει νὰ ζαλίζεται
καὶ τὰ βλέπει ὅλα... ὥραϊα!
Ἀδειάζει καὶ τὸ τέταρτο καὶ
τώρα βλέπει σὰν κουνούπια
τὸν Ρόσεφορ καὶ τὴν παρέα
του. Ὅποιος ἔχει κουράγι
ἄς τοῦ μιλήσει τώρα! Στρί-
βει τὸ μουστάκι του καὶ πα-
ραγγέλλει κι' ἄλλο κρασί.

— Δέ μού λες ποιοὶ εἶναι
αὐτοὶ οἱ κύριοι; ρωτᾷ μεγα-
λόφωνα τὸν ταβερνιάρη.

Ὁ ταβερνιάρης τοῦ κάνει
νόημα νὰ μὴ μιλάει τόσο δυνα-
τὰ καὶ φέρνει τὸ δάχτυλό του
στὰ χεῖλη. Ἀλλὰ ὁ Τριμπου-
σὸν κοπανᾷ καὶ τὸ πέμπτο
ποτήρι καὶ δὲ λογαριάζει τί-

ποτα. Ἐξῆσσε καὶ τὸ ἄσκημο
ὄνειρο ποὺ εἶδε.

— Σὲ ἐρωτῶ!, λέει πιὸ δυ-
νατὰ τώρα. Ποιοὶ εἶναι αὐτοὶ
οἱ δυὸ ποὺ κουβεντιάζουνε στὴ
γωνία; Ὅποιοι κι' ἂν εἶναι ὁ-
μως, πήγαμε νὰ τοὺς πῆς πῶς
τὸ κορίτσι ποὺ θέλαμε νὰ κά-
ψουμε ζωντανὸ εἶναι ἐντάξει
καὶ χαίρει ἄκρας ὑγείας. Τὸ
ἔσωσε ὁ Τριμπουσὸν μέσα ἀ-
πὸ τὶς φλόγες.

Τοῦτες οἱ τελευταῖες λέξεις
ποὺ λέγονται πιὸ δυνατὰ, ξα-
φνιαζοῦν τὸν Ρόσεφορ καὶ τὸν
φίλο του. Γυρίζουν ξαφνιασμέ-
νοι πρὸς τὸ μέρος τοῦ μεθυσμέ-
νου ὑπνρέτη καὶ τὸν κυττά-
ζουν μ' ἄσκημο μάτι.

— Ποιὸς εἶσαι σὺ ποὺ μι-
λᾷς ἔτσι; τὸν ρωτᾷ στυρῶ-
νοντας τὰ φρύδια ὁ λοχαγός.

Ὁ Τριμπουσὸν σηκώνεται
ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ κάνει με-
ρικὰ βήματα πρὸς τὸ μέρος
τους. Μόλις καὶ μετὰ βίας κα-
τορθώνει νὰ συγκρατήσῃ τὴν
ἰσορροπία του. Ὅλα γύρω του
στριφογυρνᾷ. Παρ' ὅλα αὐ-
τὰ ὁμως δὲν ξεχνᾷ νὰ κάνῃ
μιὰ βαθύτατη ὑπόκλισι βγά-
ζοντας τὸ πλατύγυρο καπέλο
του.

— Τριμπουσὸν ὁ γνωστὸς
καὶ διάσημος!, λέει. Εἶμαι
εἰς τίς διαταγές σας.

— Κάτι εἶπες πρὶν γιὰ κά-
ποιο κορίτσι; ρωτᾷ ὁ Ρόσε-
φορ. Τί ἐννοοῦσες;

Ὁ Τριμπουσὸν, πού, ὅπως
εἶπαμε, τοὺς βλέπει τώρα ὅ-
λους σὰ μυρμήγκια, χαμογε-
λάει... καὶ καμαρώνει παίρνον-
τας σπουδαῖο ὕφος.

— Ἐννοῦσα τὸ κορίτσι τοῦ

πύργου!, λέει. 'Εσείς βάλατε τη φωτιά για να τὸ κάψετε. 'Εγὼ ὅμως ἔσθυσα τὴ φωτιά καὶ τὸ γλύτωσα.

— "Εσθυσες τὴ φωτιά; ρωτάει καὶ τινάζεται ὀρθίος ὁ Ρόσεφορ. Τόλμησες νὰ σδύσης τὴ φωτιά;

— Μάλιστα. "Εφτυσα καὶ τὴν ἔσθυσα! Κάτι τέτοιες φωτιές ἐγὼ τίς γράφω στὰ παληά μου τὰ παπούτσια. Μιὰ φορὰ πού εἴμουνα στὴ Γουατεμάλα, ἔσθυσα μονάχος μου μιὰ φωτιά πού εἶχε ἀπλωθῇ σ' ἓνα δάσος εἴκοσι χιλιόμετρα!

— Τί ἔγινε τὸ κορίτσι; ρωτάει ὁ λοχαγὸς μὲ σφιχτά δόντια καὶ σέρνει τὸ σπαθί του. Πού πήγες τὸ κορίτσι πού γλύτωσες ἀπ' τὴ φωτιά;

— Τὸ κορίτσι εἶναι ἐντάξει καὶ σὲ χαιρετάει, κύριε... 'Αλλὰ νὰ σοῦ πῶ πού εἶναι... δὲν ξέρω!

— "Αθλιε!, οὐρλιάζει ὁ Ρόσεφορ καὶ ὀρμάει ἀπάνω του μὲ γυμνὸ τὸ ξίφος.

Ὁ Τριμπουσὸν ὅμως ὅσο ζαλισμένος κι' ἂν εἶναι ξέρει νὰ φυλαχτή... καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. 'Ανεβαίνει σ' ἓνα τραπέζι, σαλτάρει σ' ἓνα ἄλλο, τρυπώνει πίσω ἀπὸ τὸν πάγκο, ἀναποδογυρίζει τὰ ποὺ τήρια, καὶ ἀρχίζει ἕναν ἄγριο...κανατοπόλεμο ἐναντίον τοῦ λοχαγοῦ τῶν σωματοφυλάκων τοῦ καρδινάλιου.

— Πίσω γιατί σὰς ἔφαγα ὅλους!, φωνάζει. Μὴ ξεχνάτε πὼς μὲ λένε Τριμπουσόν!

Ἡ πρώτη κανάτα πού ἐξφενδονίζεται ἐναντίον τοῦ Ρό-

σεφορ πετυχαίνει στὴ μύτη τὸν ταβερνιάρη πού τρέχει νὰ τὸν συγκρατήσῃ. Ὁ δυστυχισμένος ἄνθρωπος κρύβεται κάτω ἀπὸ ἓνα τραπέζι καὶ βάζει τὰ κλάματα.

— Θεέ μου! Πάει τὸ μαγαζί μου!, φωνάζει. Αὐτὸς ὁ τρελλὸς θὰ καταστρέψῃ τὸ μαγαζί μου!

Ἡ δευτέρα κανάτα πού φεύγει ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Τριμπουσὸν πηγαίνει καὶ βροντᾷ στὸ κοῦτελο τοῦ λοχαγοῦ. Ὁ Ρόσεφορ βγάζει μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ κάνοντας μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω... κάθεται σὲ μιὰ καρέκλα! Ἡ τρίτη κανάτα πρίναι τὸ μάτι τοῦ φίλου τοῦ λοχαγοῦ, πού ἔχει ὀρμήσει πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τριμπουσόν.

— Ὄχι! τὸ μάτι μου!, ξεφωνίζει. Πάει τὸ ματάκι μου!

Ὁ φίλος μας τώρα καταλαβαίνει ὅτι εἶναι καιρὸς νὰ τοῦ δίνει. Ὁ πρῶτος γύρος τὸν ἀνέδειξε νικητή. Ἀλλὰ στὸ δεύτερο δὲν ἔχει καὶ πολὺ ἐμπιστοσύνη ὁ Τριμπουσόν. Ξετρυπώνει λοιπὸν ἀπὸ τὸν πάγκο καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴν πόρτα. Ἀλλὰ λογαριάζει χωρίς τὸν... Ρόσεφορ. Ὁ λοχαγὸς τοῦ Ρισελιέ, πού ἔχει σιγνέλθει σ' αὐτὸ μετὰξὺ, καθὼς βλέπει τὸν ὑπηρετὴ νὰ περνάει σειστός καὶ λυγιστός μπροστά του, ρίχνεται ἀπάνω του. Ὁ Τριμπουσόν τὸ βάζει πάλι στὰ πόδια, τρέχει, ἀλλά, λίγο πρὶν φτάσῃ στὸ κατῶφλι σκουιντάφτει κάπου καὶ σωριάζεται φαρδὺς - πλατὺς στὸ πάτωμα.

«Ο Ρόσεφορ σηκώνει τὸ σπαθί του.

— Τώρα θὰ σὲ μάθω ἐγὼ πῶς μὲ λένε, ἄθλιε!, Τοῦ λέει.

— Παναγίτσα μου! ξεφωνίζει ὁ Τριμπουσὸν καθὼς βλέπει τὴ λεπίδα νὰ σημαδεύει τὸ στήθος του... Σέ... Σέ... Σέ... ξέρω! Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μὲ μάθης πῶς σὲ λένε. Εἶσαι ὁ κύριος Ρόσεφορ... Κύριε Ρόσεφοράκι μου, σὲ παρακαλῶ, μὴν κάνεις ἀστεία... καὶ θὰ μὲ πιάσῃ ἡ καρδιά μου!

Ὁ λοχαγὸς στέκει ξαφνιασμένος. Μὰ καὶ δέβαια κάπου ἔχει ξαναδῇ αὐτὴ τὴν ἡλίθια φάτσα. Αὐτὸς ὁ κοντόχοντρος ἀνθρώπος ἦταν μέσα στὸ τρικάρτο, μέσα στὴν «Παναγία τοῦ Ρέμς», ὅπου πῆγε νὰ συλλάβῃ τὸν μικρὸ Ἄνρὺ Ντυβερνουά πού ἐρχόταν ἀπ' τὸ Λονδίνο. «Ἐνα σατανικὸ χαμόγελο σχεδιάζεται στὸ πρόσωπό του.

— Χμ! Ἐσὺ λοιπὸν εἶσαι; ρωτᾷ.

— Ναί... Ναί... Ἐγὼ εἶμαι. Ἐγώ, ἀλλὰ βάλε τὸ ὦράο σπαθί σου στὴ θήκη του, γιατί δὲ μπορῶ νὰ τὸ βλέπω!, λέει κλαψιάρικα ὁ Τριμπουσόν.

Ὁ Ρόσεφορ βάζει τὸ ξίφος στὴ μέση του καὶ, ἀρπάζοντας μὲ τὰ δυὸ στιβαρὰ χέρια του τὸν Τριμπουσόν, τὸν ἀνασηκώνει ἀπὸ τὸ πάτωμα καὶ τὸν ὑποχρεώνει νὰ καθήσῃ σὲ μιὰ καρέκλα.

— Ἐσὺ εἶσαι ὁ ὑπηρέτης τοῦ Ντυβερνουά; τὸν ρωτᾷ.

— Μά... Μά... λιστα! Ἐ...

Ἐ... Ἐ... γὼ εἶμαι...

— Ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου;

Ὁ Τριμπουσὸν γουρλώνει τὰ μάτια.

— Ποιὸς κύριός μου; ἀναστενάζει. Ἀχ, μήπως ἔχω πιά κύριο;

— Ἐλα! Ἐλα ἄφησε τὶς ἀνοησίες καὶ ἀπάντησε σ' αὐτὸ πού σὲ ρωτῶ! Ποῦ βρίσκεται ὁ Ἄνρὺ Ντυβερνουά; Πλήγωσε μερικοὺς ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀφοσιωμένους ἄνδρες μου καὶ κατάφερε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ Βαστίλλη καὶ τώρα γυρίζει στὸ Παρίσι καὶ κάνει τὸν ἐξυπνο! Ἐ! Ὁχι λοιπόν. Σὲ πληροφορῶ ἐγὼ ὁ Ρόσεφορ ὅτι δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ χαρῇ γιὰ πολὺ γι' αὐτὲς τὶς εὐκολες νίκες του. Πές μου λοιπὸν ποῦ εἶναι ὁ Ντυβερνουά, ἀνὰ γαπὰς τὴ ζωὴ σου! Διαφορετικά...

Καὶ φέρνει τὸ χέρι του στὴ λαβὴ τοῦ σπαθιοῦ του.

— Μή! Μή! Νὰ χαρῇς τὴ μανούλα σου, κύρ λοχαγέ! Μὴν... κάνεις ἀστεία μὲ τὰ σπαθιά! Πάρτο ἀπὸ μπρυστά μου, δὲν μπορῶ νὰ τὸ βλέπω!

— Λοιπὸν ποῦ εἶναι ὁ κύριός σου; Θὰ μοῦ πῆς, ναί ἢ ὄχι;

Ὁ Τριμπουσόν, παρ' ὅλο πού κάθεται, αἰσθάνεται νὰ τοῦ κόβουνται τὰ γόνατα. Ἀνμιλήσῃ, εἶναι χαμένος ὁ Ἄνρὺ. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ καρδινελίου, πού τὸν καταδιώκουν παντοῦ, θὰ τὸν στείλουν, ἀντὺς πῇ πού μποροῦν νὰ τὸν

δροῦν, κατ' εὐθείαν στὴ Βα στίλλη. "Αν πάλι δὲν μιλήσῃ, θὰ πληρώσῃ αὐτὸς τὰ σπασμένα, μιὰ καὶ τὸν ἔχουν τώρα πρόχειρο στὰ χέρια τους... Τὸ βραδυκίνητο μυαλό του προσπαθεῖ νὰ βρῇ ἕναν τρόπο νὰ βγῇ ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξοδο καὶ ξαφνικά... βάζει τὰ κλάματα.

— "Αχ, λέει καὶ κουνάει ἀπελπισμένα τὰ χέρια του. Μὴ πῶς ἔχω πιά κύριο; Πέθανε ὁ φουκαράς καὶ ταξιδεύει τώρα στὸν... οὐρανό!

— Καὶ τὸ κορίτσι; ρωτάει καὶ τὸν κυττάζει δίσπιστα ὁ λοχαγός.

— Πάει καὶ τὸ κορίτσι τὸ καυμένο μαζί του. "Αχ, εἶναι φοβερό!

— Μά, γιὰ στάσου! 'Εσὺ δὲν εἶπες πρὶν ἀπὸ λίγο ὅτι ἔσθυσες τὴ φωτιά καὶ γλύτωσες ἀπὸ τὶς φλόγες τὴν κοπέλλα;

— Ναί. 'Αλλὰ τώρα ξελέω.

Ὁ Ρόσεφορ θυμώνει τώρα γιὰτὶ καταλαβαίνει πῶς τὸν κοροϊδεύουν καὶ σηκώνει τὸ χέρι καὶ τὸ κατεβάζει μὲ δύναμι στὸ πρόσωπο τοῦ Τριμπουσσόν. 'Εκεῖνος βάζει τὶς φωνές σὰν νὰ τὸν σφάζουν.

— Βοήθεια! Μὲ σκωτώνουνε! Χριστούλη μου, ἡ καρδούλα μου! Βοήθεια!

— Δέστε τον!, διατάζει ὁ ἀξιωματικός. Θὰ τὸν πάρουν με μαζί μας δεμένο καὶ ξέρω ἐγὼ ἕναν τρόπο πού θὰ λυθῇ ἡ γλώσσα του. Θὰ τοῦ κάνου με ἕναν ὠραῖο περίπατο.

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΔΟΚΑΝΟ

ΣΤΟ μεταξὺ, ὁ μικρὸς Ἀνρὺ Ντυβερνουά, καθάλα στ' ἀλογό του καὶ κρατώντας πάντα στὴν ἀγκυλιά του τὴν ἀναίσθητη πριγκήπισσα. Λουσιέν, καλπάζει πρὸς τὶς «Δυὸ Γέφυρες». Μονάχα ἐκεῖ θ' αἰνῶναι σὲ ἀσφάλεια αὐτὸς καὶ τὸ κορίτσι. Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Βιλλάρ (*) θὰ τοὺς βοηθήσῃ. 'Εκεῖ στὸ πανδοχεῖο του, θὰ μπορέσουν νὰ βροῦν ἕνα γιатρὸ πού τούτῃ τῇ στιγμῇ τοὺς εἶναι ἀπαράιτητος.

Πιέζει λοιπὸν ὁ 'Ανρὺ μὲ τοὺς πτερινιστήρες τὰ πλευρά του ἀλόγου καὶ τὸ εὐγενικὸ ζῶν, σὰν νὰ καταλαβαίνει τί ζητοῦν ἀπ' αὐτό, συνεχίζει τὸν καλπασμό του καὶ διασχίζει σὰν ἀστραπὴ τοὺς δρόμους φέρνοντας τὰ δυὸ παιδιὰ στὴ ράχη του.

Ξαφνικά ὅμως ὁ 'Ανρὺ κρατάει τὰ γκέμια. Στὸ βάθος τοῦ δρόμου βλέπει δυὸ σωματοφύλακες — τοὺς ἀναγνωρίζει ἀμέσως ἀπὸ τὶς μαῦρες στολές τους. "Ερχονται πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ μικρὸς ἱππότης νοιώθει ἕνα ρίγος νὰ περνάει τὸ κορμί του. Θεέ μου, ἄλλο ἔμπόδιο! Τούτες οἱ δυὸ τελευταῖες μέρες εἶναι οἱ πλεῖς δὺς κόλπος τῆς ζωῆς του. Καὶ τώρα δὲν εἶναι μοναχός. "Εχει μιὰ καινούργια εὐθύνη ἀπάνω του. Πρέπει νὰ προστατεύσῃ αὐτὴ τὴν μικρὴ ἐξαδέλφη τῆς

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος: «Μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι».

Βασίλισσας, που φαίνεται πως ό Ρισελιέ κι' οί άνθρωποι του μισούν θανάσιμα για λόγους, που πρὸς τὸ παρὸν τοῦ εἶναι ἄγνωστοι.

Τὸ μυαλὸ τοῦ παιδιοῦ δουλεύει γοργά. Πρέπει ν' ἀποφύγῃ τὴ συνάντησι μὲ τοὺς σωματοφύλακες. Μπορεῖ νὰ μὴ τὸν γνωρίζουν. Ἀλλὰ ἡ λιποθυμισμένη κοπέλλα ποὺ ἔχει μαζί του θὰ κινήσῃ τίς ὑπάνοιές τους καὶ θὰ τὸν σταματήσουν. Θὰ τὸν ρωτήσουν, θὰ θελήσουν νὰ μάθουν κι' ἐκεῖνος θὰ πρέπει νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις.

Κρατάει λοιπὸν τὰ γκέμια τοῦ ἀλόγου του, τὸ σταματάει καὶ τὸ ὑποχρεώνει νὰ στραφῇ πρὸς μιὰ πάροδο. Μ' αὐτὸ

τὸν τρόπο ὑπάρχει ἐλπίδα νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀνεπιθύμητη συνάντησι.

Ὅμως οἱ σωματοφύλακες, ποὺ συνεχίζουν ἀπὸ τὴ νύχτα τίς περιπολίες ἀναζητώντας τὸν δραπέτη τῆς Βαστίλλης, καθὼς τὸν βλέπουν ν' ἀλλάξῃ δρόμο, ὑποψιάζονται, καὶ ὁρμούν, καβάλλα στ' ἄλογά τους, πρὸς τὸ μέρος του.

— Ἄλτ!

— Ἐ! Ἐσύ, ἐκεῖ κάτω, σταμάτα!

Οἱ φωνές τους φτάνουν στ' αὐτιά του σὰν βροιές. Τὸν εἶδαν! Σφίγγει τὰ δόντια καὶ σκύδει ὀλάκερος στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου του.

— Ἐμπρός, λεβέντη μου!,

Ὁ «παλληκαράς» Τριμπερσὸν πᾶει... περίπατο δεμένος χειροπόδαρα!...

Τὸ ὄλογο σαλτάρει στὸν ἀέρα καὶ πραγματοποιεῖ ἕνα πήδημα
βαίνοντάς τὸν πάνω ἀπὸ τὴν τάφρο!

λέει. Πρέπει νὰ τοὺς ξεφύ-
γουμε.

Τὸ ζῶο ἀρχίζει πάλι νὰ
καλπάζει σὰν σίφουνας. Ἀλ-
λὰ κι' οἱ ἄλλοι, αὐτοὶ ποὺ τὸν
κυνηγοῦν, ἔχουν ξεκούραστα
ἄλογα. Οἱ ἄνθρωποι ποὺ κυ-
κλοφοροῦν αὐτὴ τὴν ὥρα
στοὺς δρόμους παραμερίζουν
τρομαγμένοι. Δὲν εἶναι φυσι-
κὰ ἡ πρώτη φορὰ ποὺ βλέπουν
τέτοια ἀνθρωποκυνηγία. Στὴν
ἐποχὴ ποὺ ζοῦνε — 1624 —
τὸ θέαμα τῶν σωματοφυλά-
κων, ποὺ διασχίζουν τοὺς δρό-
μους πυροβολῶντας καὶ κυνη-
γώντας ἐχθρούς τοῦ Ρισελιέ,
δὲν εἶναι σπάνιο. Τούτῃ τῇ
φορὰ ὅμως παραξενεύονται
γιατὶ βλέπαν νὰ κυνηγοῦν ἕνα
ἀγόρι ποὺ δὲν ἔχει περάσει ἀ-

κόμα τὰ δεκάξη του χρόνια
καὶ ποὺ κρατᾷ μιὰ κοπέλλα
στὰ χέρια του.

— Τώρα ὁ καρδινάλιος τὰ
βάζει καὶ μὲ τὰ παιδιὰ!, λέει
κάποιος.

— Ἀλλοίμονο στὴ Γαλλία!,
κουνάει τὸ κεφάλι του κάποι-
ος ἄλλος.

Ὁ Ἄνρὺ ὅμως δὲν τοὺς ἀ-
κούει. Οὔτε οἱ σωματοφυλά-
κες μποροῦν δέβαια ν' ἀκού-
σουν καὶ τὸ ἀγριο κυνήγι, συ-
νεχίζεται. Ἀπότομα ὅμως ἡ
καρδιά τοῦ παιδιοῦ γεμίζει ἀ-
πελπίσια. Καθὼς τρέχει βρί-
σκεται μπροστὰ σ' ἕναν ἀδι-
έξοδο δρόμο. Δὲν ὑπάρχει πέρα-
σμα. Χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ,
μπήκε σ' αὐτὸ τὸ ἀδιέξο-
δο στενοσόκακο καὶ τώρα ὁ

κίνδυνος είναι θανάσιμος. Δὲ θὰ μπορέση νὰ ξεφύγη, γιατί ἐκεῖνοι ποὺ ἔρχονται ξοπίσω του βρίσκονται τώρα πολὺ κοντὰ του. Καθὼς τὸν βλέπουν πιασμένο στὸ δόκανο, θυγάδουν ἄγριες κραυγὲς χαράς. Κουνάνε τὰ γυμνά σπαθιά τους καὶ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος του.

— Παραδόσου, μικρέ!, τοῦ φωνάζει ὁ ἕνας. Παραδόσου ἂν ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου. Διαφορετικά εἶχαι χαμένος!

Ὁ μικρὸς ἱππότης τὸ κατα λαβαίνει. Εἶναι χαμένος. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τοῦ τὸ φωνάξουν. Τὸ βλέπει καὶ μόνος του. Ἄν τὸν συλλάβουν, θὰ τὸν στείλουν σ' ἕνα ὑγρὸ σκοτεινὸ ὑπόγειο τῆς Βασιλῆας, ὅπου σαπίζουν οἱ φίλοι τῆς Βασιλῆας ποὺ στάθηκαν ἐχθροὶ τοῦ Ρισελιέ. Ἕνας ἄγριος θάνατος τὸν περιμένει ἐκεῖ. Ἄν δοκιμάσῃ νὰ ξεφύγη, πάλι ὁ θάνατος τὸν περιμένει. Μὰ ἕνας θάνατος παλληκαρίσιος μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.

— Παραδόσου!, τοῦ ξαναφωνάζουν.

Ὅχι, δὲ θὰ παραδοθῇ! Στὸ ἕνα χέρι κρατᾷ τὸ κορίτσι, ποὺ ἔχει ἀρχίσει νὰ συνέρχεται. Μὲ τ' ἄλλο τραβᾷ τὸ σπαθὶ του.

— Ἕνας ἀπόγονος τῶν Ντυβερνουά, ποὺ δόξασαν τὴ Γαλλία, δὲν παραδίνεται!, κραυγάζει... Ἀνοίξτε δρόμο!

Καὶ μὲ μιὰ σβέλτη κίνησι, ἀντὶ νὰ τοὺς περιμένει, γυρίζει τὸ ἄλογό του καὶ ὁρμάει ἀπάνω τους. Ἀντὶ νὰ ἀμυνθῇ

ἐπιτίθεται! Οἱ δυὸ σωματοφύλακες τὸν βλέπουν νὰ ὁρμάει σὰν κεραυνὸς ἀπάνω τους καὶ τὰ χάνουν. Εἶναι πραγματικά κάτι παραπάνω ἀπὸ τὴν ἀπὸ τοῦ ποὺ κάνει τοῦτο τὸ μικρὸ ἀγόρι. Εἶναι μιὰ τρέλλα.

Τεντώνουν τὰ χέρια καὶ τὰ σπαθιά τους τινάζονται πρὸς τὰ ἔμπροσ. Ὅμως ὁ Ἄνρὺ μὲ μιὰν ἀσύλληπτη ταχύτητα ἀποκρούει. Τὸ ξίφος του διασταυρῶνεται μὲ τὰ ξίφη τῶν σωματοφυλάκων καὶ τὴν ἴδια στιγμή ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ ποὺ βρίσκεται μπροστά του νοιώθει τὸ μπράτσο του νὰ παραλύει καὶ γκρεμίζεται ἀπὸ τὸ ἄλογο.

— Μὲ χτύπησε!, βογγάει.

Ὁ μικρὸς ἱππότης βλέπει: τώρα τὸν ἄλλον ποὺ ἔρχεται ἀπάνω του. Ἡ κοφερὴ λεπίδα ἀστράφτει στὸν ἥλιο, καθὼς σημαδεύει τὸ κεφάλι του. Ὁ Ἄνρὺ πέφτει μὲ τὴν κοιλιὰ στὴ ράχη τοῦ ἀλόγου του καὶ τὸ πρόσωπό του ἀκουμπᾷ στὴ χαίτη του. Τὸ σπαθὶ περνάει σφυρίζοντας ἄγρια λίγο πρὸς πάνω ἀπὸ τοὺς ὤμους του. Δὲν τὸν ἀγγίζει. Ὁ Ἄνρὺ ἀφήνει μιὰ κραυγὴ θριάμβου. Ἡ λεπίδα σκίζει τὸν ἄερα χωρὶς νὰ τοῦ κἀν κακὸ. Ὁ σωματοφύλακας ὁρμάει πάλι ἀπάνω του ἀφρίζοντας ἀπὸ λύσσα γιὰ τὴν ἀποτυχία του. Ἀλλὰ τὸ παιδί δὲν τὸν περιμένει. Ἐχει σπάσει τώρα τὸν κλοιὸ καὶ ξεχύνεται σὰν ἀστραπὴ στὸν ἀνοιχτὸ δρόμο. Τὸ ἄλογό του καλπάζει μὲ μιὰν ἀσύλληπτη ταχύτητα.

ΤΟ ΠΗΔΗΜΑ
ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Α συναντηθούμε πάλι! του φωνάζει κουνώντας το σπαθί του ο άνθρωπος του Ρισελιέ. Νά πα ρακαλής μονάχα ν' άργήση έσο γίνεται αυτή ή συνάντησι, γιαιτί δε θα γλυτώσης από τη μύτη του σπαθιού μου.

— Έν τάξει, κύριε!, αποκρίνεται μεγαλόφωνα το παιδί. Πρὸς το παρόν όμως μάζεψε την παρέα σου απ' το χῶμα.

Μιά σφαίρα σφυρίζει κι' έρχεται σαν απάντησι. Όμως ο μικρός Ντυβερνουά δεν την προσέχει. Είναι κάτι άλλο που τον γεμίζει καινούργιες ανησυχίες ξαφνικά. Είδοποιημένοι, άγνωστο πῶς, τρέχουν πρὸς το μέρος της συμπλοκής άλλοι τέσσερις καθαλλάρηδες. Έρχονται κατ' άπάνω του προσπαθώντας να του κλείσουν τη διάβασι. Άλλα το παιδί δε σταματάει. Τραβάει τὰ γκέμια και το άλλονό του μοντάρει και σπάει τις γραμμές τους. Σαν άέρας περνάει ανάμεσά τους ο Άνρὺ και, πρίν βροφτάσουν να του ριχτούν, βρίσκειται κιόλας πολύ μακριά.

— Μπράβο, λεβέντη μου!, λέει χαϊδεύοντας το αλόγο του. Είσαι ένα αληθινό παλληκάρι!

Το εύγενικό ζῶο, σὰ να καταλαβαίνει τον έπαινο, αφήνει ένα χαρούμενο χρεμέτισμα. Το στόμα του είναι γεμάτο άφρους και μουσκεμένο το κορ-

μί του απ' τον ιδρώτα, μα δε λέει να σταματήσει. Άπεναντίας. Τρέχει όλοένα και περισσότερο.

— Άντε, λεβέντη μου! Τους ξεφύγαμε πάλι!

Πίσω του έρχονται πάντα οι τέσσερις καθαλλάρηδες. Τον κυνηγούν, μά, κάθε λεπτό που περνάει, ή απόστασι που τον χωρίζει απ' αυτούς μεγαλώνει. Το αλόγο που διάλεξε ο Βιλλάρ είναι άφταστο σε γρηγοράδα. Τώρα καλπάζει πλαϊ σέ μια βαθεία τάφρο, από εκείνες που υπάρχουν αυτή την εποχή στα περισσότερα μέρη του Παρισιού (*), και κατευθύνεται πρὸς το μέρος μιάς ξύλινης κινητής γέφυρας. Απ' αυτή τη γέφυρα θα μπορέση να περάση άπέναντι. Υστερα θα μπερδευτή στους στενούς δρόμους και θα χάσουν τὰ ίχνη του.

Όμως κάτι πάλι γίνεται και ο μικρός ίππότης νοιώθει ένα καινούργιο χτυποκάρδι. Άπό το μέρος της γέφυρας φανερώνονται ξαφνικά άλλοι

(*) Την εποχή αυτή —έτος 1624— οι μεγάλες πολιτείες είχαν ακόμα τείχη και κάστρα για την άμυνά τους. Έξω από τα τείχη υπήρχε πάντα μία φρεδεία και βαθεία τάφος, που δεν ήταν εύκολο να την περάση ο έχθρός. Μέσα από τα τείχη υπήρχε άλλη τάφος, που, σε περίπτωση που θα περνούσε ο έχθρος τα τείχη, θα εμπόδιζε την προέλασί του. Πιο μέσα ακόμη, στο έσωτερικό της πόλεως, υπήρχαν κι' άλλες τάφοι, δηλαδή βαθεία χαντάκια με κινητές γέφυρες, που αποτελούσαν την δεύτερη και την τρίτη γραμμή άμυνας σε ώρα ανάγκης.

σωματοφύλακες. Είναι πέντε οι καθαλάρηδες πού, αυτή τη φορά καλπάζουν προς το μέρος του.

— Θεέ μου!, αναστενάζει με απελπισία το παιδί. Δεν θα σταματήσουν λοιπόν σήμερα να φανερώνονται κάθε τόσο μπροστά μου σωματοφύλακες;

Είναι υποχρεωμένος πάλι να σταματήσει. Κυττάζει ανήσυχος γύρω του. Πίσω του έρχονται εκείνοι πού τον κυνηγούν. Από μπροστά του έρχονται κατ' άπάνω του οι άλλοι. Έχουν περάσει κιόλας τη γέφυρα και βγάζουν άγριες κραυγές καθώς πλησιάζουν. Βρίσκεται πάλι κλεισμένος σ' έναν κλοιό.

Κι' αυτή τη φορά δεν έρχονται να χτυπηθούν άντρίκια μαζί του. Αρχίζουν να πυροβολούν. Οι έμπροσθογεμείς πιστόλες τους στέλνουν καφτά μολύβια προς το μέρος του. Πυροβολούν κι' από τις δύο μεριές κι' οι σφαίρες διασταυρώνονται σε άπειλητικές τροχιές θανάτου πότε πάνω από το κεφάλι του, πότε πλαϊύ του, πότε κάτω από την κοιλιά του άλλου του.

Το μυαλό του δουλεύει γοργά, προσπαθώντας να βρη έναν τρόπο να ξεφύγη από το φοβερό αυτό αδιέξοδο. Είναι μία κρίσιμη στιγμή. Κι' απ' τις δυο μεριές τον ζυγώνουν. Βρίσκεται στη μέση, ανάμεσα στις δυο περιπόλους και σε λίγο, καθώς πλησιάζουν ή μία την άλλη, θα τον συλλάβουν. Τα ποδοβολητά, οι πυ-

ροβολισμοί και οι κραυγές φτάνουν σαν βρυχηθμοί δαιμόνων στ' αυτιά του. Δεν πρέπει να τον συλλάβουν! Όχι, δεν πρέπει!

Και τότε ο μικρός Άνρү Ντυβερνουά παίρνει μιá άπεγνωσμένη άπόφασι. Μπορεί να πετύχη. Άν δεν πετύχη θα βρη έναν τραγικό θάνατο και μαζί του κι' ή μικρή πριγκήπισσα Λουσιέν. Άλλά δεν υπάρχει άλλη λύσι. Έτσι κι' άλλωως, αν πέσουν στα χέρια των ανθρώπων του καρδινάλιου, θα πεθάνουν. Ρίχνει μιá ματιά δεξιά κι' άριστερά. Τώρα δεν τον χωρίζουν παρά μερικά μέτρα από τις περιπόλους. Οι σωματοφύλακες, πού δεν προφταίνουν πιά να ξαναγεμίσουν τις πιστόλες τους, έχουν τραβήξει τα σπαθιά τους και προχωρούν έτοιμοι να καταφέρουν το τελειωτικό χτύπημα.

— Θεέ μου, βοήθησέ με!, παρακαλεί ο Άνρү.

Και, γυρίζοντας τη ράχη του άλλου του προς την τάφρο, καλπάζει προς το βάθος του δρόμου. Οι διώκτες του βγάζουν φωνές θριάμβου. Είναι σίγουροι τώρα πως τον κρατούν. Η κατεύθυνσι πού έχει πάρει θα τον φέρει σε λίγα λεπτά σ' ένα στενοσόκακο πού κόβεται άπότομα από τα ύψηλά τείχη ενός παλιού κάστρου. Δε θα μπορέση να προχωρήση περισσότερο. Θα τον αποκλείσουν και δε θα μπορέση να κάνη διαφορετικά. Θα παραδοθη. Μουντάρουν λοι-

πὸν ἐνωμένες τώρα κι' οἱ δυὸ περίπολοι πίσω του.

— "Αὐτ!, τοῦ φωνάζουν. Παραδόσου!

Μὰ, ξαφνικά, γίνεται κάτι πὺ δὲν τὸ περιμένει κανεὶς. Πολὺ πρὶν φτάσει στὸ τεῖχος τοῦ πύργου, ὁ Ἀνρὺ γυρίζει. Τὸ ἄλογο τοῦ παίρνει μιὰν ἀπότομη στροφή ἀπάνω στὰ πόδια του καὶ τώρα τὸ παιδί εἶναι φάτσα μὲ φάτσα μὲ τοὺς σωματοφύλακες. Ἕνας αὐτὸς δέκα ἐκεῖνοι! Γυρίζει, μὰ δὲ σταματάει. Τὰ πόδια τοῦ ἀγκαλιάζουν σφιχτὰ τὰ πλευρὰ τοῦ ἀλόγου καὶ ὁρμάει σὰν οἱ φουνας ἀπάνω τους. Ἐκεῖνοι, ξαφνιασμένοι, ἀνταλλάσσουν μερικὲς κουδέντες φωναχτὰ μεταξύ τους καὶ κινούνται διαστικὰ νὰ πιάσουν ὅλο τὸ φάος τοῦ δρόμου. Μὰ εἶναι ἄργα. Δὲν προφταίνουν. Τὸ παιδί περνάει σὰν ἀστραπὴ ἀνάμεσα ἀπὸ τὶς γραμμὲς τους, μὲ κατεύθυνσι πρὸς τὴν ἀνοχτὴ τάφρο.

— Τί κάνει αὐτός; Τρελλὰ θηκε; φωνάζει κάποιος.

— Εἶναι σίγουρα τρελλός! Θὰ τσακιστῇ μέσα στὸ χαντάκι!

Ἀλλὰ τὸ ἥρωϊκὸ ἀγόρι, πὺ δὲν λογαριάζει τίποτα καὶ πὺ ἡ καρδιά του εἶναι ἄφουρη σὰν καρδιά ἐνὸς λιονταριοῦ, συνεχίζει νὰ καλπάζη μὲ μιὰν ἀσύληπτη ταχύτητα πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνσι. Καὶ σὲ μιὰ στιγμή, καθὼς φτάνει στὰ χεῖλη τοῦ βαράθρου, τὸ ἄλογο, ὑπακούοντας σ' ἕνα πρόσταγμα τῶν σιδερένιων μπράτσων του, ἀνασηκώνει τὰ

μπροστινά του πόδια τινάζει τὰ πισινὰ καὶ σαλτάρει σὰν νὰ τὸ σπρώχνει ἕνα ἀόρατο ἐλατήριο στὸν ἀέρα. Διαγράφει ἕνα τόξο θανάτου πάνω ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀνοιχτοῦ βαράθρου καὶ προσγειώνεται στὴν ἀπέναντι ὄχθη! Ἡ συνάντησι μὲ τὸ ἔδαφος τραντάζει τὸ ζῶο καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ πὺ βρίσκονται στὴ ράχη του.

— Σωθήκαμε!, φωνάζει ὁ Ἀνρὺ κι' ἕνα χαμόγελο θριαμβοῦ γεμίζει τὸ πρόσωπό του. Ρίχνει ἕνα βλέμμα στὴν ἀπέναντι πλευρὰ τῆς τάφρου. Οἱ σωματοφύλακες τὸν κυττίζουν ἀσάλευτοι, μὴν τολμῶντας νὰ πιστέψουν τὰ μάτια τους. Ἕνας ὅμως ἀπ' ὅλους δοκιμάζει νὰ τὸν μιμηθῇ. Τραβάει τὰ γκέμια τοῦ ἀλόγου τοῦ καὶ σαλτάρει. Μιὰ κραυγὴ, ἕνα ἄγριο οὐρλιαχτό, γεμίζει τὸν ἀέρα. Ὁ καβαλλάρης καὶ τ' ἄλογο κατρακυλοῦν στὸ γκρεμό!

ΜΙΑ ΚΡΙΣΙΜΗ
ΝΥΧΤΑ

ΜΙΣΗ ὥρα ἀργότερα, ἡ πριγκήπισσα Λουσιὲν εἶναι ξαπλωμένη σ' ἕνα καθαρὸ κρεβάτι μιᾶς κάμαρης, στὸ πανδοχεῖο «Δὺο Γέφυρες». Ὁ Βιλλάρ, στὸν ὁποῖο ἐξήγησε τὰ καθέκαστα τὸ παιδί, δέχεται πρόθυμα νὰ προσφέρῃ βοήθεια.

— Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Βασιλεῖα καὶ τῆς Βασιλίσσης τῆς Γαλλίας, λέει, εἶναι κατὰ παραπάνω ἀπὸ ἀδελφία μου.

“Υστερα από λίγο, ένας γι-
ατρός εξετάζει προσεχτικά
τὴ Λουσιέν. Ἐχει μερικά ἐγ-
καύματα, ἀλλὰ δὲ διατρέχει
κανένα κίνδυνο. Ἡ ἐξάντλησι
ποῦ παρουσιάζει ὀφείλεται
στὴν ἀγωνία καὶ στὸ τσάκι-
σμα τῶν νευρῶν, ποὺ τὶς προ-
κάλεσε ἡ φοβερὴ περιπέτεια.
Δίνει μερικά φάρμακα καὶ ἁ-
λοιφές καὶ διατάζει ἀκινήσι-
α, τουλάχιστον γιὰ μιὰ - δυὸ μέ-
ρες.

Τὸ ἀπόγεμα ὕστερα ἀπὸ
τὶς περιποιήσεις ποῦ τῆς κά-
ναν συνέρχεται ἐντελῶς.

— Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς
εὐχαριστήσω, κύριε Ντυβε-
ρουῶ, λέει στὸ παιδί καὶ στὸ
χλωμὸ καὶ κουρασμένο πρόσω-
πό της τὰ μάτια της λάμπουν
γεμάτα εὐγνωμοσύνη. Μοῦ
σώσατε τὴ ζωὴ! Θεέ μου, τί
φοβερὴ κόλασι!

— Μὴν τὰ σκέπτεσθε πᾶ-
αὐτά, πριγκήπισσα!, λέει χα-
μογελῶντας γλυκὰ ὁ Ἄνρῦ.
Σὲ λίγο θὰ εἴσθε ἐντελῶς κα-
λά. Ἐκεῖνο μονάχα ποῦ δὲν
μπορῶ νὰ καταλάβω εἶναι
πῶς βρεθήκατε σ’ αὐτὸν τὸν
ἔρμημο καὶ ἐγκαταλειμμένο
πύργο.

— Ὁ Ρόσεφορ. Αὐτὸς ἦταν
ποῦ θέλησε μ’ αὐτὸν τὸν φοῦε
ρὸ τρόπο νὰ με σκοτώσῃ.

Καὶ ἡ Λουσιέν διηγεῖται
πῶς ξεκίνησε τὴν περασμένη
νύχτα ἀπ’ τὸ παλάτι νὰ τὸν
ἀνταμώσῃ. Θέλοντας νὰ ξανα-
βρῇ τὸ κλεμένο κολλιέ της,
ποῦ θὰ μπορούσε νὰ δγάλη
τῇ Βασίλισσα ἀπὸ μιὰ δύσκο-
λη θέσι. Τοῦ περιγράφει πῶς
ὁ Ρόσεφορ τῆς ὡμολόγησε

πῶς αὐτὸς εἶχε τὸ μαργαριτα-
ρένιο περιδέραιο.

— Τώρα ὅμως ποῦ ξέρεις
αὐτὸ τὸ μυστικὸ μπορεῖ νὰ
μοῦ δημιουργήσῃς φασαρί-
ες τῆς εἶχε πῇ ὁ λοχαγός. Γιὰ
καλὸ καὶ γιὰ κακὸ λοιπόν,
πρέπει νὰ λάβω τὰ μέτρα
μου.

— Καὶ μαζί μὲ δυὸ ἄλ-
λους, ἐξηγεῖ ἡ Λουσιέν, μὲ ὡ-
δήγησαν στὸν ἔρμημο πύργο
κι’ ἀφοῦ ἔβαλαν φωτιά σὲ
μιὰ κάμαρα, μὲ ρίξαν μέσα
στὶς φλόγες καὶ μὲ κλειδώσα-
νε. Θάβρισκα ἕναν φριχτὸ θά-
νατο. Εὐτυχῶς ὅμως ἡ Θεῖα
Πρόνοια σὰς ἔστειλε πρὸς τὰ
ἐκεῖ καὶ μὲ σώσατε. Εἶναι ἡ
δεύτερη φορὰ ποῦ παρουσιάζ-
εστε μπροστὰ μου καὶ μοῦ
σώζετε τὴ ζωή... Δὲ θὰ τὸ ξε-
χάσω ποτέ. Ἡ ἐξαδέλφη μου
ἡ Βασίλισσα θὰ σὰς εὐγνω-
μονεῖ τὸ ἴδιο, ὅπως κι’ ἐγώ,
αἰωνίως!

— Μιὰ στιγμή, πριγκήπι-
σα, λέει ὁ Ἄνρῦ ποῦ θυμάται
μόλις τώρα πῶς ἔχει ἕνα κολ-
λιέ ἀπὸ μαργαριτάρια στὴν
τσέπη του, τὸ κολλιέ ποῦ πῆ-
ρε ἀπὸ τὸν Ρισελιέ ὁ Τριμπο-
σὸν (*). Μιὰ στιγμή, πριγκή-
πισσα.

Ψάχνεται. Naί, τὸ κολλιέ
βρίσκεται πάντα στὴν ἐσωτε-
ρικὴ τσέπη τοῦ ἐπενδύτη του.
Τὸ δγάζει καὶ τὸ δείχνει στὴν
Λουσιέν.

— Γνωρίζετε αὐτὸ τὸ περι-
δέραιο; τὴ ρωτᾷ.

(*) Διάβασε τὸ τεῦχος: «Μὲ
τὸ σπαθὶ στὸ χέρι».

Τὸ κορίτσι δγάζει μιὰ κραυγὴ χαρᾶς.

— Τὸ μαργαριταρένιο κολλιὲ τῆς Βασίλισσας!, λέει... Μὰ αὐτὸ εἶναι κάτι παραπάνω ἀπὸ θαῦμα. Πῶς βρέθηκε στὰ χέρια σας;

Ὁ Ἀνρὺ τῆς ἐξηγεῖ τὰ καθεκαστα.

— Πρέπει νὰ τὸ πᾶτε ἀμέσως στὸ παλάτι!, τοῦ λέει. Ἀπόψε, στὸν χορὸ τῶν ἀνακτόρων, πρέπει ἡ ἐξαδέλφη μου νὰ φορέσῃ αὐτὸ τὸ περιδέραιο! Ἀχ, δὲν μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ποια πολύτιμη ὑπηρεσία θὰ προσφέρετε στὸν Θρόνο τῆς Γαλλίας, ἂν προφτάσετε νὰ τῆς τὸ δώσετε πρὶν ἀπὸ τὸ χορὸ. Ἀλλὰ μονάχα στὰ χέρια τῆς Βασίλισσας καὶ σὲ κανέναν ἄλλον.

Τοῦ λέγει πῶς ἔχει ἀκριβῶς ὅλη ἡ ἱστορία καὶ τὸ παιδὶ καταλαβαίνει πῶς αὐτὴ τῇ στιγμῇ κρατᾷ στὰ χέρια του τὴν τύχη τῆς Βασιλείσσης.

— Τί ὥρα θὰ γίνῃ ὁ χορὸς; ρωτᾷ.

— Στὶς 9 τὸ βράδυ.

— Ὡραία. Τὸ κολλιὲ θὰ φτάσῃ ὅπως ὀθέηποτε, πρὶν ἀπὸ τὸ χορὸ, στὰ χέρια τῆς Αὐτῆς Μεγαλειότητος. Μὲ τὴ διαφορά πῶς θὰ μοῦ ὑποσχεθῆτε κάτι, πριγκήπισσα. Δὲν θὰ τὸ κουνήσετε ἀπ' τὸ κρεβάτι σας. Ὁ γιαιτρός εἶπε ὅτι πρέπει νὰ μείνετε ἀκίνητη.

— Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι Ἀνρὺ, λέει τὸ κορίτσι καὶ αἰσθάνεται κάτι νὰ φτεροκοπάει χαρούμενα στὴν καρδιά της. Σᾶς τὸ ὑπόσχομαι.

Τὸ παιδὶ παίρνει τὸ χερί της καὶ ἀποθέτει ἓνα ἀδελφικό φίλημα.

— Εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, πριγκήπισσα, ποὺ θὰ μπορέσω νὰ προσφέρω μιὰ ὑπηρεσία στὴ Βασίλισσά μας.

Καὶ λίγο ἀργότερα — ὅταν πιά τὸ σκοτάδι ἀρχίζει νὰ πέφτῃ καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἀναγνωρισθῇ — ὁ Ἀνρὺ Ντυβερνουὰ καθάλλα στ' ἄλογό του ξεκινάει ἀπὸ τὸ φτωχικὸ πανδοχεῖο γιὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ ἀνάκτορα τοῦ Λούβρου. Τὸ κορίτσι τὸν ἀποχαιρετᾷ μὲ συγκίνησι. Δὲν ξέρει ἀκόμα ὅτι ὁ φοβερὸς Ρόσεφορ βρῖσκεται πάλι στὰ ἴχνη της καὶ ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴν κινδυνεύει νὰ πέσῃ γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὰ χέρια του. Τὸ ἴδιο καὶ τὸ παιδὶ ποὺ καλπάζει αὐτὴ τῇ στιγμῇ στοὺς κακοφωτισμένους δρόμους τοῦ Παρισιοῦ δὲ μπορεῖ νὰ μαντέψῃ πῶς μπαίνει σὲ μιὰ καινούργια περιπέτεια. Οὔτε μπορεῖ φυσικὰ νὰ φαντασθῇ πῶς ἡ Βασίλισσα τῆς Γαλλίας αὐτὴ τῇ στιγμῇ, γεμάτῃ ἀπελπισία καὶ ἀπογοήτευσι, ἐτοιμάζεται ν' ἀδείασῃ τὸ περιεχόμενο ἐνὸς ποτηριοῦ, ποὺ περιέχει μερικές σταγόνες ἀπὸ ἓνα δραστικὸ δηλητήριο. Ἐνα δηλητήριο ποὺ θὰ τῆς χαρίσῃ τὸ θάνατο, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ ξαναβρῇ τὸ χαμένο μαργαριταρένιο κολλιὲ της.

Ἡ ἀποψινὴ νύχτα εἶναι μιὰ κρίσιμη νύχτα γιὰ ὁλόκληρὴ τὴ Γαλλία...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΗΡΩΪΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 3 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ)ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Στ. 'Ανεμοδουράς, 'Αριστέι-
δου 174. Προϊστ. Τυπ.: Α. Χατζηβασιλείου, 'Αμαζόνων 25

Τὸ ἐπόμενο τεύχος τοῦ «Μ. 'Ιππότη», τὸ 4, ποὺ
κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΚΑΛΠΑΣΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πιὸ συγκλονιστικὰ τεύχη ποὺ ἔχε-
τε διαβάσει ποτέ! Στὸ τεύχος αὐτό, ὁ ἡρώϊκός μικρὸς
ἱππότης παίξει: πάλι κορώννα - γράμματα τῇ ζωῇ του
γιὰ νὰ σώσῃ τὴ βασίλισσα καὶ τὴν ὀμορφὴν πριγκι-
ποπούλα Λουσιέν!

